

Het meisje

uit de gele auto

Rie
Reinderhoff

M. A. M. RENES-BOLDINGH

HET MEISJE
UIT DE GELE AUTO

HET MEISJE
UIT DE GELE AUTO

DOOR

M. A. M. RENES-BOLDINGH

Met illustraties van Rie Reinderhoff

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Het is een paar jaar geleden gebeurd. Toen heeft 't in alle kranten gestaan. De mensen, die 't lazen, hebben bedrukt hun hoofd geschud. „Wat is dat weer akelig,” hebben ze gezegd. En: „Wat gebeuren er tegenwoordig véél nare dingen.” Daarna hebben ze weer verder gelezen. Want er staat zoveel in zo'n krant.

Misschien heb jij dat ene, èrge, korte bericht óók wel gelezen. Op een vroege voorjaarsmiddag reed, ergens in Nederland, een auto in de vaart. De wegen waren glibberig door een losse sneeuwbuï en er loopt daar geen hek of wal langs 't water. Alleen maar een smalle strook gras. Die was doorweekt van voorjaarsnattigheid en nog glibberiger dan de weg. Bovendien glooit die strook gras vrij steil af naar het watervlak.

De auto reed helemaal niet erg hard of onvoorzichtig. Een politieagent in het dorp had hem kort tevoren zien passeren. 't Was een kleine, gele wagen uit Noord-Holland. Er zat een man aan 't stuur en een dame zat naast hem. Er was niets bijzonders aan te zien. Slingeren? Nee, dat deed hij ook niet.

Maar een eind voorbij het dorp gleed de auto de vaart in. Misschien nam de bestuurder de bocht te kort, misschien was er iets met het stuur. Hij probeerde te remmen, dat was aan de sporen te zien, doch de wielen glibberden door. De wagen was niet meer te houden. Een plons. Een schreeuw. Toen niets meer. Veel later kwamen er mannen voorbij. Die zagen, wat er gebeurd was en begonnen te redden. Dat was een zwaar en moeilijk werk. Ze konden het niet alleen doen. Ze moesten eerst weer weglopen en hulp halen. Een kraanwagen en een ziekenauto. En de politie.

Alleen het meisje, dat achterin zat, hebben ze kunnen redden. De man en de vrouw voorin leefden al niet meer. Het meisje werd voorzichtig in de ziekenauto neergelegd en weggereden naar een ziekenhuis in de grote stad. Daar is ze op een hoog, wit bed gelegd en onderzocht en verpleegd. Ze heeft 't er doorgehaald, hoewel 't er ernstig genoeg voor haar uitzag.

Over dat meisje heeft later nooit meer iets in de kranten gestaan. Ze is vergeten. Er zijn altijd zoveel berichten die in de krant moeten. Berichten over oorlog en oproer, over vulkanen en watervloeden; over nieuwe uitvindingen; en over reizen van voornamen personen. Om van al de grote advertenties dan nog maar te zwijgen. Nee, voor een meisje, dat op 't nippertje gered wordt, is geen plaats in de kranten. En toch is háár geschiedenis veel mooier dan een heleboel dingen, die wèl in de kranten staan. Daarom zullen we het vervolg van 't autoongeluk in dit boekje zetten. Dan moet je zelf maar eens zien. Het meisje heette Lientje Lindeman; dat merkten de mensen uit papieren, die haar vader in een portefeuille bij zich had. Lientje is dus met een ziekenauto naar een kliniek in een grote stad gebracht. Ze was er heel naar aan toe. Ze had langer dan een uur vreselijk met haar rug bekneld gezeten. Haar rug was beschadigd van binnen. Daardoor waren allebei haar benen verlamd. Lientje wist zelf helemaal niet wat er met haar gebeurde. Ze lag in een diepe bewusteloosheid. Vaak dachten de dokters en de zusters, dat zij ook nog zou sterven. Maar pijn of verdriet voelde ze niet en dat was tenminste nog een geluk. Veel familie was er niet. Eén tante werd gewaarschuwd. De volgende dag kwam ze kijken. Helemaal uit Groningen. Je kon zien, dat ze veel gehuild had en toen ze Lientje zag liggen, zo stil en smal en bleek, hilde ze weer.

Toen Lientje later bijkwam en de ogen opende, mocht niemand haar eerst vertellen wat er gebeurd was. De dokter was bang voor de schok. Lientje vroeg ook niets. Het was, alsof ze in een

soort van droom leefde. En als ze iets vroeg, susten ze haar met kleine leugentjes. Ze wilden alles doen om Lientjes leven te redden.

Maar eindelijk, na tien dagen, heeft een aardige, grijze hoofdzuster haar heel voorzichtig verteld, dat ze op één dag haar ouders verloren had en dat ze zelf op 't nippertje gered was. De zuster zit vlak naast het bed en houdt Lientjes slappe handje vast. Met grote ogen kijkt Lientje de zuster aan en uit die wijd open ogen rollen langzaam dikke tranen. Verder niets. Ze huilt niet hardop. Ze zegt niets. Ze kijkt alleen maar. En de tranen rollen langzaam over haar bleke wangen. 't Is zó zielig, dat de ogen van de zuster óók overlopen. Ze denkt, dat ze nog nooit zo iets zieligs heeft gezien en ze heeft heus al heel wat narigheid beleefd.

„Toe, Lientje, toe, liefje, zeg eens wat,” smeekt de zuster.

En dan zegt Lientje langzaam: „Ik wist 't wel, ik wist 't immers wel; ik wist alleen niet, of 't een dróóm was.”

De zuster legt haar zachte hand op Lientjes blonde lokken. Ze drukt een kus op 't stille, blanke voorhoofdje. En dan zegt Lientje weer iets en dat is nog zieliger dan 't eerste. „Bij wie hoor ik nou voortaan . . . ?”

De zuster denkt: „O, ik wilde dat je bij mij mocht horen; ik wilde, dat je mijn pleegdochttertje mocht zijn.”

Maar hoe zou dat kunnen? Een inwonende hoofdzuster met z'n druk leven kan geen pleegdochttertje hebben. 't Is onmogelijk. En tòch . . . toch wéét de zuster iets! Iets heel kostbaars, dat ze diep in haar hart bewaart voor patiënten van wie ze is gaan houden. Erg vaak geeft ze 't niet door, want met kostbare dingen mag je niet lichtvaardig omspringen. Dan gaat 't mooie eraf. Maar aan Lientje Lindeman deelt ze er gráág van mee.

„Je hoort bij de Here Jezus,” zegt ze zacht. „Bij Hèm hoort alles wat arm en ziek en verlaten is. Wist je dat, Lientje?”

„Nee,” zegt Lientje verbaasd. „Nooit heeft iemand me ervan verteld.” In vloeken heeft ze wèl van Hem gehoord. Sommige mensen gebruiken die naam, als ze erg boos zijn. En anderen roepen Hem, wanneer ze plezier hebben. „Vloeken staat niet netjes,” zei moeder altijd. Dat is alles wat Lientje van de Here Jezus weet.

De zuster ziet wel het vréemde in Lientjes ogen.

„Als ik morgen meer tijd heb, zal ik je over Hem voorlezen en je platen van Hem laten zien,” belooft ze, terwijl ze Lientjes handje streelt. „’t Komt wel goed, meisje, de Here Jezus kan uit het grootste ongeluk nog geluk laten groeien. Je zult eens zien hoeveel geluk Hij voor jou nog heeft. Geluk voor Lientje Lindeman, over wie Hij zich nu ontfermen gaat.”

Even is ’t stil. ’t Lijkt of de hele kamer luistert naar die laatste woorden van de zuster. „Geluk, geluk voor Lientje Lindeman.” Wat klinkt dat mooi en hoopvol.

En dan, dwars door die stilte heen . . .

Klop, klop, klop, gaat ’t op de deur. Stevig. Pittig. De zuster moet erom lachen. Is ’t niet, alsof het geluk nú al aan Lientjes kamertje klopt?

’t Geluk? Nee, ’t is iemand anders. Maar die iemand lijkt er toch wel erg véél op! Die iemand heeft er stellig iets mee te maken.

* * *

De deur zwaait open. Niet langzaam op een kier. Nee, helemaal. Vierkant. Tante Guusje staat in de kamer. Opeens merken de zuster en Lientje veel duidelijker dan eerst, dat de kamer vol voorjaarszon is. Tante Guusje is zèlf een stukje voorjaarszon. Ze heeft een lichte, wijde mantel aan en een zachtgroene sjaal om haar hals. Ze draagt geen hoed en van haar korte, blonde krulletjes tovert de zon een gouden kroontje. Ze houdt een bos gele narcissen voor zich uit. Nee maar, een

reuzenbos. Boven die bos narcissen stráált haar jonge, lachende gezicht. „Jong en mooi,” denkt de zuster en lacht tante Guusje verheugd toe. Ze krijgt een hand zo stevig, dat háár hand bijna kraakt. Dan legt tante Guusje de gouden narcissenpracht op Lientjes bed en zegt: „Lieverdje, lieverdje, daar ben ik eindelijk weer. Regelrecht uit Groningen. Wat ben ik blij je te zien! ’t Gaat goed, hè zuster? Ik zie dat ’t góed gaat met mijn lieverdje. Vind je de bloemen mooi? Volgende keer breng ik nog véél meer mee, hoor.”

Tante Guusjes stem is hoog en blij, als ’t lied van de merel, die des morgens in de beuketoppen fluit. En er komt minstens evenveel vreugde met haar naar binnen, als met het merelied. Lientje kijkt haar aan en lacht. De zuster kijkt haar aan en lacht ook. Lachend gaat ze de kamer uit en laat Lientje met tante Guusje alleen. Die gooit haar jas uit en gaat naast het bed zitten, haar hand op Lientjes hand. „Zo, Lienekind,” zegt ze teer, „ken je me nog? Jij hebt mij in lang niet gezien, maar ik heb jou nog onlangs gezien. Toen lag je met je ogen dicht en was er èrg aan toe. Ze telefoneerden me, dat ik komen moest, omdat ik zowat de enige familie ben. Daarna heb ik iedere dag opgebeld of ik komen mocht. Nu mocht ’t en nu kun je me wel zien. Wat fijn is dat. Zeg eens, kèn je me nog?”

Lientje knikt. „Tante Guusje,” zegt ze. Zou zij tante Guusje niet kennen? Een èchte oom of tante, die een broer of zuster van vader of moeder zou zijn, hééft ze niet. Wèl in Amerika. Daar woont vaders enige broer. Amerika, zo vreselijk ver weg. Lientje kènt die oom niet eens. Hij is na een ruzie weggelopen; daarom schrijft hij ook nooit. Tante Guusje is een jongere nicht van moeder. Tante Guusje werkt in Groningen op een groot kantoor. Ze kwam niet zo vaak, want ze heeft niet dikwijls vakantie. Maar àls ze kwam, was ’t feest. Altijd bracht ze wat mee. Bloemen, of lekkers, of een leuk, klein cadeautje. En ze had tijd voor Lientje. Vader en moeder hadden bijna nóóit tijd

voor hun meisje. Die werkten allebei hard in de zaak, van 's morgens tot 's avonds. En 's avonds waren ze te moe. Of ze gingen samen uit. Lientje was meestal alleen, vroeger. En tante Guusje was toen ook al net zo'n zonnestraaltje, als ze nú nog is. „Tante Guusje,” zegt Lientje warm.

En dan zegt tante Guusje iets, dat als muziek klinkt. „Lieverdje,” zegt ze — en 't lijkt wel zingen — „je bent nu voortaan van mij. Je bent mijn Lientje, hoor. Wij tweetjes horen bij elkaar. Er zijn ontzettend veel nare dingen gebeurd; ik hield erg veel van je moeder. Maar nu heb ik 't idee, dat ik jou van háár gekregen heb. Zal ik je eens wat zeggen? Ik heb overplaatsing aangevraagd naar hier. En gekregen ook. Expres om jou. Zo gauw ik hier kamers heb, kom ik hier wonen, dan kan ik je elke dag bezoeken. En als je over een poosje eruit mag van de dokter, kom je bij mij wonen. Dan bedenken we echt leuke, gezellige dingen. 's Zaterdags en 's zondags maken wij feest, want dan ben ik vrij. Hoe vind je dat, Lientje?”

„Fijn, fijn,” zegt Lientje. Ze wil zich oprichten. Ze wil haar armen om tante Guusje heenslaan. Dan trekt een grote, bange droefheid over haar blijdschap heen. Precies een donkere wolk, die de zon bedekt, zodat er nare schaduwen over het land vliegen.

Voor 't eerst na haar ongeluk barst Lientje in snikken uit. Ze heeft gevoeld, dat haar rug niet meegeeft! „O, tante Guusje! Mijn benen zijn lam! Ik kan niet meer lopen! Zou ik nou nooit weer kunnen lopen, tante Guusje?”

Tante Guusje wipt op de rand van 't hoge, witte bed en drukt Lientjes kopje tegen zich aan. Ze laat Lientje uithuilen. Zelf schreit ze een beetje mee. Alleen van binnen. Van buiten is er geen traan te zien. Opgewekt zegt ze: „Je kunt weer beter worden, Lien. De dokter zegt het en daarop moeten we vertrouwen. We zullen wat geduld moeten hebben, wij beidjes, maar 't komt terecht. Kijk me eens aan . . . recht in m'n ogen.

Ik méén het, Lientje, ik lieg je niet wat voor. De dokter heeft 't héus gezegd, zo pas nog. En geduld hebben . . . dàt kunnen we toch zeker wel? Geduld is net een lolly, die je heel langzaam afzuigt. Iedere dag een lik. Hou je van lolly's? Ikke wel. De volgende keer breng ik twee grote mee. Gaan we samen zitten likken. Om geduld te leren. Nou?"

Kijk, nu moet Lientje alweer een beetje lachen. Door haar tranen heen. Zo'n malle tante Guusje! Ze ziet 't al gebeuren!

„Ik kan bèst geduld hebben,” zegt ze.

„Dat wist ik immers wel. Mèt of zònder lolly? Mèt? Goed, hoor, 't komt in orde, juffrouw.”

Tante Guusje ziet op haar horloge.

„Maar nu moet ik weg, ik wil meteen nog even naar een woningbureau gaan, weet je. Hoe eerder we kamers hebben, hoe beter. O, ik krijg vast en zeker mooie kamers, 't kan niet anders! Ik heb toch zó'n zin om je bij mij te hebben!”

't Is natuurlijk een beetje akelig, dat tante Guusje nu weggaat. Haar bloemen, de gouden narcissen, laat ze echter achter. Die zetten het hele kamertje vol voorjaarsgeur. Ook iets van haar zonneshijn laat ze achter. En dat is maar goed ook. Want nu Lientje alleen achterblijft, komen de donkere schaduwen weer terug. Vader dood. Moeder dood. 't Huis en de zaak verkocht. En . . . en . . . zieke benen, die ze niet bewegen kan. Héél, héél droevig staren Lientjes blauwe ogen voor zich uit. Ogen van een oud vrouwtje. En niet van een meisje van twaalf jaar. Wie komt er nú weer binnen? Lientje kijkt naar de deur, die kalm en voorzichtig opengaat. Heel anders dan bij tante Guusje. Daar is de hoofdzuster weer, met het mooie, grijze haar. Ze draagt een blaadje met twee kopjes thee. Dat zet ze op Lientjes tafeltje. „Eigenlijk heb ik vrij,” zegt ze, „maar eerst kom ik bij jou op theevisite. En kijk eens, hier zijn de platen, waarvan ik je vertelde. Nu drinken we eerst thee. En dan ga ik je bij de platen vertellen. Je mag rechtop zitten; wacht,

ik help je. O, en die mooie narcissen! Die zet ik allereerst in een grote vaas. Je houdt zeker véél van tante Guusje, hè? Ze is erg lief. Iedereen moet van haar houden. En zij houdt ontzettend veel van jou, Lientje.”

Lientje luistert en kijkt toe, dat haar narcissen in 't water komen. Wat zijn ze prächtig! Haar somberheid verdwijnt. De zonneschijn keert terug. En dat is precies wat de zuster bedoelt. Zonneschijn, déze zonneschijn, is góed voor een zieke. Na de thee komen de platen aan de beurt. Er is een hele map vol.

„Kijk,” zegt zuster eerbiedig, „dit is de mooiste plaat, die ik ooit van de Here Jezus heb gezien. Hij is hier de Goede Herder. Zo zagen de herders in dat Oosterse land eruit. Zie je wel, een veldfles hangt aan Zijn gordel en de staf is in Zijn hand. Die slappe hoed met die brede rand is echt een oude herdershoed. En zo'n wijde mantel droegen ze allemaal. Die beschermt tegen regen en kou. En ook tegen zonnesteek. Want soms kan 't daar erg heet zijn, vooral op 't open veld.

Zie je 't lammetje wel? Hij heeft 't ergens gevonden, 't hoorde bij niemand meer. 't Heeft zeker een ongeluk gehad en zijn pootjes bezeerd. Nu kan 't niet meer lopen. Daarom draagt de Herder het, want Hij is een èchte Herder, met een hart vol medelij. Hij draagt 't naar een rustig plekje en daar gaat Hij het verbinden.”

„Net als tante Guusje, hè?” vraagt Lientje zacht.

„Net zo iets. Alleen veel beter en trouwer dan een mens ooit kan doen. Tante Guusje hoort er wèl bij, ze mag Hem helpen, begrijp je? Ik mag Hem ook een beetje helpen. Maar toch blijft 't Zijn schapje, dat Hij gevonden heeft.”

Nog andere platen laat de zuster zien. Ze zijn allemaal mooi. Toch blijft die van de Goede Herder de allermooiste. En wat doet de zuster nu? Ze bergt haar platen op. Maar die ene, die

allermooiste, hangt ze met vier punaises aan de wand, boven Lientjes voeteneind.

„Die plaat mag hier hangen,” zegt de zuster, „dan kun je er altijd naar kijken, Lientje. En denk eraan, Hij is niet alleen op deze plaat. Hij is ook ècht. We zien Hem wel niet; dat komt, doordat we nog gewone, domme mensenogen hebben, maar Hij ziet ons wel, want Hij heeft Hemelogen. Je kunt al je gedachten tegen Hem uitspreken. Je mag Hem ook alles vragen. En altijd krijg je wat 't beste voor je is.”

„Mag ik ook van mijn benen vragen?” vraagt Lientje.

„Natuurlijk, óók van je benen. 't Lammetje heeft immers ook bezerde pootjes? Wie weet, Lientje, wie weet! Vraag 't Hem gerust.”

Dan moet zuster weg. Ze wil de stad in, zegt ze. Boodschappen doen. En een vriendin bezoeken.

Lientje voelt zich niet meer zo èrg alleen. Ze heeft die mooie plaat om naar te kijken. Ze denkt aan de Goede Herder. Ze denkt ook aan tante Guusje. Fijn, als tante hier komt wonen. Fijn, als ze iedere dag op bezoek komt. 't Is net, of 't leed over vroeger niet meer zo erg is, nu er zoveel zonnenschijn vlak om haar heen is gekomen.

Heel ongemerkt valt Lientje in een geruste slaap. De voorjaarszon reist verder langs het hemelpad, haar schijnsel trekt weg uit 't ziekenkamertje. Toch is er vast nog wat zon achtergebleven. Dat kun je 't beste zien aan Lientjes gezichtje. De gouden narcissen staan fier op hun sterke stengels. De brede, gladde bladeren sprieten er omheen.

De narcissen zijn muzikantjes. Hoor! Ze blazen op gouden trompetten een wijsje de kamer in. „Geluk! Geluk voor Lientje Lindeman! Geluk voor Lientje Lindeman!”

Zou Lientje er iets van vernemen in haar droom? De Goede Herder van de plaat ziet glimlachend op 't slapende meisje neer. 't Is net, of Hij opnieuw een klein, verdwaald schaapje heeft gevonden. Hij heeft 't opgeraapt en draagt 't voorzichtig. Vlak bij Zijn Herdershart. 't Schaapje vóelt zeker iets van Zijn liefde en trouw. 't Glimlacht in zijn slaap. En de grote schapen van de plaat heffen hun kopjes op en blaten: „Geluk voor Lientje Lindeman! Geluk voor Lientje Lindeman! De Herder helpt je wel!”

Als veel later een jonge zuster een avondboterham komt brengen, vindt ze Lientje nog slapend. Voorzichtig voelt ze de pols. Geen koorts. Dat is heerlijk!

Maar nu wordt Lientje wakker. Ze heeft trek. Ze eet zonder mopperen wel drie sneetjes. Ze drinkt zonder zeuren een hele beker melk leeg. De zuster zit er gezellig bij te wachten. Ze zegt: „Je wordt vast gauw beter, Lientje. Wel, wel, wat begin jij goed te eten.”

Een paar dagen later is tante Guusje weer in 't ziekenhuis. Maar

nog niet op Lientjes kamer. Ze is in de grote spreekkamer. Daar heeft ze een ernstig gesprek met de dokter. Ze zegt: „Ik kan een kamer huren, met een klein kamertje ernaast. Ik dacht niet, dat 't hier zo moeilijk was. 't Is in de binnenstad, in een nauwe straat, waar praktisch nooit zon komt. Niets voor Lientje, hè?”

„Nee,” zegt de dokter. „Dat is niets voor Lientje. Ze moet juist zon hebben en een gezellig uitzicht, dat prettige afleiding geeft. Waarom probeert u het niet in een van de dorpen, die hier rondom liggen? Daar hebben de huizen de ruimte. En er zijn nog tuinen.”

Meteen is tante Guusjes gelaat weer een zonnetje. Nee maar! Dat is een reuze idee! Ze zal met Lientje in zo'n groot dorp gaan wonen. Ze ziet al iets heel moois voor zich. Zonnige kamers, een grote tuin met bomen en bloemen. Veel zon, maar ook dromerige schaduwplekken. Dat móet voor Lientje, wanneer de zon te fel zou worden. Zo'n buitentuin zou Lientje de allerbeste kansen geven!

Tante Guusjes klappt in haar handen.

„Dat doe ik,” roept ze blij. „Ik ga even Lientje goeiendagzeggen en haar 't grote nieuws vertellen. En dan neem ik meteen 'n bus om kamers voor ons te zoeken.”

„Veel geluk,” lacht de dokter. Hij heeft nog zelden zo'n blijmoedig en dapper mensenkind ontmoet. Maar — denkt ze werkelijk, dat 't zo gemakkelijk zal zijn om goede kamers te vinden?

En — denkt ze er helemaal niet aan, dat zij zèlf dan met de bus heen en weer moet reizen? Iedere dag opnieuw, 's morgens vroeg op, ook in 't hartje van de winter?

O nee, aan zich zelf denkt tante Guusje niet. Aan zich zelf denkt ze pas 't allerlaatst. Ze trippelt door de gang op haar hoge hakjes, ze suist omhoog met de lift, ze trippelt door een lange bovengang. Daar komt ze al bij Lientje binnen.

„Tante Guusje!” roept die verrast.

Heel gezellig zitten ze dan even bij elkaar. Ze knabbelen van de chocolaatjes, die tante Guusje heeft meegebracht. En dan moet ze ook de plaat van de Goede Herder zien. Lientje is er trots op, dat die plaat daar aldoor mag blijven hangen. Maar dat is vreemd. Tante Guusje kijkt ernaar met stroeve ogen. „Wat een donker ding,” zegt ze. „Vind jij dat mooi? Als wij onze kamers hebben, hang ik voor jou enkel lichte, zonnige platen op. Van bloemen en vogels en vlinders.”

„Maar dit is de Goede Herder,” houdt Lientje vol. „En dat lammetje ben ik misschien.”

En wat zegt tante Guusje dan?

„O, kind, dat is allemaal zo ernstig en zwaar! Dat is goed voor oude mensen! Niet voor kleine meisjes, die gauw beter moeten worden. Jij moet enkel plezierige dingen om je heen hebben!” Och, dat is jammer. 't Is net, of tante Guusje met haar woorden iets heel moois verscheurt. En t'och is tante Guusje zo lief. Echt vervelend, dat ze alweer weg moet. Ze ziet op haar horloge. „Over tien minuten gaat m'n bus,” zegt ze. „Als ik heel hard loop, haal ik hem nog. Dag, Lientje, zul je vrolijk wezen, meisjelief?”

Een kus, nog een kus, een vrolijk lachje... wèg is tante Guusje weer. Lientje hoort haar hakjes tikkelen door de gang. Ze hoort het liftbelletje, daarna het donkere suizen van de lift. Zo langzamerhand leert ze al die geluiden kennen. Ze ligt hier ook al zo'n tijd. Echt ziek is ze niet meer. Alleen maar zwak. En haar benen. Die willen nog steeds niet mee.

Wat is 't jammer, dat tante Guusje niets van de Here Jezus weet. Wil ze niets van Hem weten? Nu kunnen ze later nooit samen over Hem praten. En Lientje wil zo graag méér van Hem weten.

Lientje kijkt naar haar plaat. Wat is die toch mooi. De Goede

Herder ziet haar aan. In haar ogen, in haar hart. Hoor, nu verneemt Lientje Zijn stem ook weer.

„En toch ben Ik er,” zegt Hij, en dat klinkt erg geruststellend. „En tòch ben Ik blij met Mijn nieuwe schaapje. Want het heeft Mij nodig. En Ik heb het zo lief.”

Opeens kan Lientje weer lachen. Als tante Guusje . . . ook een lammetje werd! Nee, dat is te gek, die flinke tante Guusje . . . een lam, dat gedragen moet worden? Hoe kan dat nou!

„Gaat U haar maar zoeken,” zegt Lientje tegen de Goede Herder. „Alstublieft, zoekt U tante Guusje ook op?”

Daarna gaat Lientje nog een poosje slapen. Want ze is altijd nog gauw vermoeid.

* * *

Onderwijl slingert de bus door 't stadsgewoel heen. Mensen stappen in en uit.

Eindelijk, ver buiten de stad, stopt de bus bij de ingang van een brede laan. Wie stapt eruit? Tante Guusje in haar lichte mantel en met haar mooie, groene sjaal. Ze kijkt naar de nummers van de keurige, nieuwe huizen.

Nummer 36 heeft ze opgekregen. Op dat nummer woont een oude dame alleen in een veel te groot huis. Er zijn bovenkamers in dat huis, die ze nooit gebruikt, want zelf komt ze nooit meer de trap op. Dat mag zo niet langer blijven. Daarom heeft tante Guusje haar huisnummer opgekregen. Ze moet maar eens met die oude mevrouw gaan praten. Tante Guusje is alweer vol goede moed. Ze zal van Lientjes ongeluk en groot verdriet vertellen. Dan krijgt die mevrouw vast medelijden. Dan zegt ze vast: „Kom bij mij wonen, ik wil meehelpen om Lientje weer gelukkig te maken.”

Zie toch eens, alle huizen hebben hier tuinen! Voor en achter. Wat fijn voor Lientje. Een makkelijke, rieten stoel. Een tuinparasol. Zó zal ze zeker gauw weer beter worden. Kijk, hier is

nummer 36. Er staan seringin in de tuin. En een jasmijn dik in de knoppen.

Tante Guusje belt. Ze moet wachten. Lang wachten. Achter de gesloten deur hoort ze een hondje keffen. Heel opgewonden en schel. Zou er soms niemand thuis zijn?

Tante Guusje drukt nog eens op het belknopje. Stevig en lang. Nu hoort ze het geluid van een kamerdeur. Het felle hondje springt aan de binnenzijde tegen de deur op. Zou hier . . . zou dat hondje de deur straks opendoen? Is 't hier een betóverd huis?

Daar — wordt de deur op een kiertje geopend. Een bleek, oud gezicht kijkt om het hoekje. Oud — maar niet lief. Foei, wat zien die ogen donker en strak! Zelfs tante Guusje schrikt er even van. Is 't huis dan wèl betoverd? Woont er een heks in? Och nee, dat bestaat natuurlijk niet! Het kan best nog meevallen. Misschien . . . is deze oude dame ziekelijk. Misschien . . . heeft ze veel verdriet gehad.

Tante Guusje lacht alweer. Heel vrolijk begint ze te praten. Ze zegt, dat ze komt om kamers te huren.

„Komt u binnen,” klinkt 't stroef. En tegen 't hondje: „Stil, Tippie, stil.”

Nieuwsgierig stapt tante Guusje het betoverde huis binnen. De gang is mooi, de looper prachtig, mollig en zacht. Peperdure spullen, weet tante Guusje. Maar niet veel blijheid. 't Kan me niets schelen, als ik hier kamers huren kan dan doe ik 't.

In de kamer zitten ze samen. Die kamer is ook al piekfijn en deftig. Alles staat precies op zijn plaats en alles is helemaal schoon en glimmend. Tippie blijft niet op zijn plaats. Hij springt om tante Guusje heen en snuffelt en keft oorverdovend.

„In je mand,” roept de oude dame. Maar Tippie doet 't niet. „Ik verhuur liever niet dan wel,” hoort tante Guusje haar zeggen. „Ik heb niet graag vreemden in mijn huis. Je beleeft altijd

brutale dingen. Tippie kan vreemde mensen ook niet uitstaan. Ze moesten ons met rust laten.”

„O, van ons zult u geen last hebben,” lacht tante Guusje zo zonnig als ze maar kan. „Ik ben de hele dag weg, mijn kantoor is in de stad en mijn pleegdochtertje moet voorlopig stíl liggen.”

„T.b.?” huivert mevrouw. „Dan wil ik u hier vast niet hebben. Nee, juffrouw, u kunt wel gaan.”

Nu vertelt tante Guusje van 't ongeluk met de gele auto. Ze vertelt, hoe Lientje op één dag bei haar ouders verloor en zelf zo zwaar letsel kreeg.

„Ik ben haar enige nabestaande,” vervolgt ze dan met haar warme stem. „Ik ben een achternicht, maar ze zegt tante tegen me, dat heeft ze altijd gedaan. Ze kan helemaal beter worden, als ze veel buiten is. U heeft zo'n heerlijke tuin . . .”

„Tuin?” stuift mevrouw op. „Nee, nee, als ik verhuur, verhuur ik zònder de tuin. Alleen de twee kamers boven. Verder niets, helemaal niets. 't Is al erg genoeg, vreemden in mijn huis.”

Tante Guusje krijgt een erge kleur. Zo'n liefdeloos, oud mens! Ze wil geen boze woorden zeggen, daarom bijt ze op haar lippen. Maar binnen in haar zijn woedende woorden. Ze kan ze bijna niet inhouden.

„Wilt u me de kamers laten zien?” vraagt ze kort.

„Ja, dat moet dan maar. Kom mee, Tippie. Ja, hij is zoet, hij is 't lieve hondje van de vrouw hoor. Nee, nee, wij houden niet van vreemden in huis, is 't wel? Heeft u eigen meubels en vloerbedekking?” klinkt 't boven onvriendelijk.

„Ja, ik heb alles, ik woon al jaren op kamers.”

„Vertelt u maar niet verder, 't interesseert me niet.”

„O, maar mij natuurlijk wel. En wat is de prijs?”

„'t Zal te duur zijn, 't zal te duur zijn,” denkt tante Guusje. Dat valt mee. Dertig gulden. Nog vijf gulden goedkoper, dan wat ze nu heeft. 't Is om een luchtsprong te maken van plezier.

„Ik huur 't van u,” zegt ze vastbesloten.

De oude dame zucht zwaar.

„In vredesnaam,” zucht ze. „'t Moet dan maar.” En tegen Tippie: „We krijgen stoute vreemden in huis, hondje. Dat zal ons niet bevallen.”

„Wanneer denkt u te komen? Niet al te gauw, hoop ik.”
„De eerste juni. Wilt u zorgen, dat de kamers dan leeg zijn?”
„Ik hoop eraan te denken.”

En nu, voor 't eerst, wordt tante Guusje echt boos.

„U móet eraan denken,” zegt ze luid en stampet met haar voet op de grond. „Ik kom hier met een hulpbehoevend kind, waar ieder ander medelij mee zou hebben. U móet eraan denken, verstaat u? Anders . . . anders ga ik gewoon naar de politie.”

„Goed, goed, goed,” klinkt 't benauwd.

„Hoor je dat, Tippie? Ze wordt nu al boos. Wat zijn we begonnen o, o, wat zijn we begonnen!”

Nu schiet tante Guusje nog een pijl af, die raak is.

„Overigens,” zegt ze, „u mag wel blij wezen, dat wij hier komen. In dit grote huis kon wel een heel gezin bij inwonen. Als ik hier níet kom, zal ik maken, dat u zo'n gezin krijgt. Met zes wilde jongens.”

't Is bijna nacht, wanneer tante Guusje in Groningen uit de trein stapt. En 't is al over middernacht, als ze eindelijk haar kamers binnenstapt. Ze slaapt als een roos en wordt de volgende morgen uitgerust en vrolijk wakker. Vóór alle anderen is ze op kantoor. Als die anderen komen, vertelt ze hun, dat ze nu ècht verhuizen gaat en dat ze zulke fijne kamers heeft gevonden. En die anderen zeggen:

„Jammer dat je weggaat. We zullen je missen, Guusje.”

En Lientje krijgt een lange, juichende brief. „Misschien bloeit de sering nog, als we komen. En anders bloeit er wel iets, dat nog mooier is. We zullen 't heerlijk samen hebben. De eerste juni kom ik je met een auto halen. Dan breekt er een fijne tijd voor ons aan, meisje.”

Er zijn nog meer mensen, die iets te maken krijgen met Lientje uit de gele auto. De Goede Herder regelt dat zo voor Zijn nieu-

we schaapje. Hij regelt en doet het zelf. Maar toch heeft Hij ook mensen, vrienden op de aarde, die Hem daarbij mogen helpen. Ze doen het graag. Ze vragen erom. Ze wachten, tot Hij hun weer iets nieuws aanwijst. Dan pakken ze meteen aan. De Here Jezus zegt het en zij doen het. Zo komt Zijn liefdewerk, Zijn hulpactie, tot stand.

Daar is bijvoorbeeld mevrouw Duvnekke. Ze woont aan dezelfde Aldegondelaan, schuin tegenover mevrouw Blom, waar tante Guusje kamers heeft gehuurd. Er is ook een meneer Duvnekke. Die is nu naar zijn kantoor. En dan zijn er een Greetje, een Klaas en een Ietepietje Duvnekke. Die zijn alle drie naar school.

Mevrouw Duvnekke heeft het rustig. Ze staat voor het raam van de bovenkamer en ziet uit in de laan. Ze is hier om verstelgoed te halen, maar ze vindt 't nu eerst leuker om uit te kijken. Ze is nieuwsgierig. Iedereen aan de laan is nieuwsgierig. Want iedereen weet, dat mevrouw Blom eindelijk een paar kamers heeft verhuurd. Wie zou de gelukkige zijn? Of moet je niet liever zeggen: de ongelukkige?

Nee maar, dat is toevallig! Daar komt juist een verhuiswagen aan. Die stopt voor het huis van mevrouw Blom. Helemaal uit Groningen komt die wagen.

Daar springt kwek en vlug een juffertje uit het portier. Zou zij de nieuwe overbuur zijn?

't Gesjouw begint. Naar dat gesjouw is mevrouw Duvnekke niet nieuwsgierig. Dat heeft ze al zo vaak gezien. Ze neemt haar naaiwerk mee naar de achtertuin en gaat onder de hoge, bruine beuk zitten. Dat is het fijnste plekje van de wereld. Vaak dwalen haar gedachten af naar het blonde juffertje, dat zo vrolijk uit de wagen sprong. Moet zij bij die zure mevrouw Blom inwonen? En bij die valse Tippië? Hoe zal dat gaan! Ietepietje komt uit de kleuterschool. Even later komen Greetje en Klaas ook thuis.

„k Heb huiswerk,” bromt Klaas. „En we zouden voetballen, de hele avond.”

„En jij, Greet?”

„O, ik ook, een hele massa. Maar moeder, heeft u dat gezien, zo pas? Net toen we 't hek ingingen, hield er een auto stil voor Blom. Er stapte een dame uit met een schattig gezicht. En weet u wat er toen verder gebeurde? De chauffeur tilde een meisje uit de auto. Geen baby, maar een echt meisje. Vast wel zo groot als ik. Hij droeg haar op zijn armen naar binnen. Ze kan vast niet lopen. Mevrouw Blom keek kwaad en Tippie ging te keer! Echt zielig, hoor.”

Greetje zwijgt na deze lange redevoering, want ze drinkt haar kopje thee. Mevrouw Duvenekke is nieuwsgierig geworden. Een meisje, dat niet lopen kan? En — dat knappe, blonde juffertje kan toch haar moeder niet zijn? Daarvoor lijkt ze veel te jong. Hoe zou dat geval in elkaar zitten!

Aan 't broodeten wordt alles nog eens verhandeld, waar vader bij is: vader weet er natuurlijk ook niets van.

„Maar ik beklag die mensen,” bromt hij, „ze zullen bij die Blom niet veel plezier beleven.”

De volgende ochtend kijkt mevrouw Duvenekke eens extra naar het overbuurhuis. Ze ziet het meisje voor het raam. Ze ligt. Ze kijken elkaar aan, dwars over de weg heen. Ze knikken elkaar toe. Mevrouw Duvenekke wuift. En het meisje wuift terug. Zo maken ze kennis met elkaar. Zelfs mevrouw Duvenekke denkt er nog niet aan, dat deze vluchtige kennismaking het werk van de Here Jezus is. En toch kent zij Hem heel goed en weet ze heel veel van Hem af!

't Vrolijke juffertje is nergens te zien. Waar die ergens uithangt? Zeker aan 't werk in de achterkamer, denkt moeder Duvenekke.

Voortaan kijkt mevrouw Duvenekke vaak naar het raam, waar het meisje ligt. Ze knikken elkaar toe en wuiven. Wat zou ze

hebben? Hoe zou ze heten? vraagt ze zich af. Ja, daarnaar worden allen in huis langzamerhand nieuwsgierig.

* * *

„Rrrèng, rrrèng, rrrèng, rrrèng!”

Tante Guusjes wekker loopt af. Halfzeven. Ze springt op en schiet in haar slofjes. Gordijn open, neus uit 't open raam. Gauw de heerlijke morgenlucht inademen. Dannelucht en bloemengeur en de frisheid van de dauw, alles zit erin. De lindebomen bloeien. De lindegeur gaat boven alles uit. En hoor die vogels eens! „Tjippetjip,” roept er een, aldoor in dezelfde toon. „Tjúre tjúre tjúre!” roept een ander. De bosduiven koeren. En hoor eens, daar is ook die koekoek weer! Maar die is vast heel ver weg.

Een koekoek is een schuwe vogel. Die komt niet dicht bij de mensenwoningen. Tante Guusje kleedt zich haastig aan en gooit de schuifdeuren open.

„Goedemorgen, Lientje Lindeman! Je lindebomen geuren. Ruik je ze al, Lindevrouwkje? En hoor je de vogels? Die hebben schik vanmorgen. 't Wordt vast weer een mooie dag.”

Lientje knikt. Wat is 't hier heerlijk 's morgens vroeg. Wat is 't fijn bij tante Guusje. Zo heel anders dan in 't ziekenhuis. Jammer, dat tante Guusje altijd zo op moet schieten. Ze draaft heen en weer om alles klaar te krijgen. Ze wast Lientje en maakt haar netjes. Ze zet van alles onder haar bereik. Vruchten, een fles melk, boeken, en alles wat Lientje nodig kan hebben. Dan ontbijten ze samen en rent tante Guusje weg. Ze moet de bus van acht uur halen.

Er rennen méér mensen door de laan, voor die bus.

Daarna breekt voor Lientje een lange morgen aan. Toch verveelt ze zich niet. Er is zoveel te kijken. Ze kent bijna alle mensen van de laan. Ze kennen háár niet. Dat is wel jammer!

Maar och, ze heeft tante Guusje immers! Aan vreemde mensen heb je toch niet zoveel, dat zie je aan mevrouw Blom. Die bemoeit zich nóóit met Lientje.

Om halféén: tip, tip, tip, tante Guusjes hakjes op de weg.

Daar is ze! Een kok brengt 't middageten. Straks, om zes uur, zorgt tante Guusje weer voor de boterham. In de middag slaapt Lientje 'n uurtje. De zware zomerlucht maakt haar moe en slaperig.

Soms moet ze plotseling heel sterk aan de lieve, grijze hoofdzuster denken. Soms verlangt Lientje echt naar haar. Dan verlangt ze meteen ook naar de plaat van de Goede Herder. Of naar de Herder zelf. De Herder en de zuster horen bij elkaar. Kon de zuster nog maar eens verder vertellen van de Here Jezus!

Tante Guusje kan dat niet. Tante Guusje is een schat. Ze kan èrg veel. Maar van de Goede Herder vertellen, dát kan ze niet. Ze wil 't ook niet kunnen. Eén keer heeft Lientje het haar zachtjes gevraagd. Tante Guusje heeft toen die vraag van zich afgeschud.

„Lientje, wat bedenk je nou!” heeft ze verschrikt geroepen. „Daarvoor moet je een Bijbel hebben! Dat is een heel dik, zwart boek. Veel te moeilijk om te lezen. Niks voor ons, hoor. Als je lezen wilt, zal ik een echt leuk boek voor je meenemen. Zo een, waar je om lachen kunt.”

Ze doet 't ook. Werkelijk, tante Guusje heeft alles voor haar Lientje over. 't Is een meisjesboek, vol dollen streken, die ze op de H.B.S. uithalen. Lientje lacht er wel om. Maar later wordt ze er stil en treurig van. Al die meisjes hebben gezonde, sterke benen. Ze kunnen lopen en fietsen en kamperen. En Lientje Lindeman? Ach, haar benen willen nog steeds niet mee. Ze gaan zo langzaam, zo heel erg langzaam vooruit! Bijna niets. Er is een vreemde dokter bij haar gekomen. Die zegt: „Geduld, geduld, moed houden, sterker worden.”

Och, zou Lientje ooit nog weer mee kunnen doen, met gewone, gezonde kinderen?

Is dat niet vreemd?

Vreemd — en toch ook fijn?

Als Lientje zo stil bedroefd is, is 't, alsof de Goede Herder van de plaat haar aanziet. Alsof Hij zegt: „Ik ben er ook nog, Lientje; je bent Mijn schaapje, Ik heb enkel goeds met je voor.” Lientje weet eigenlijk niet, of dat kàn, dat de Here Jezus haar aanziet en tegen haar spreekt. Zou 't geen verbeelding zijn? Och, wat zou Lientje graag meer van Hem weten! Komt er dan nooit weer iemand, die haar van Hem vertellen kan?

Kijk eens, o, kijk eens! Daar is dat meisje van de overkant weer. 't Meisje, dat Greetje heet. Ze komt uit school, ze tuurt naar boven, dat doet ze tegenwoordig altijd. Haar ogen zoeken Lientje. Nu wuift ze. Ze lacht en wenkt met haar vinger van zich zelf naar Lientjes raam. Wat bedoelt ze daarmee? Zou ze . . . zou ze bij haar willen komen? O, dàt zou fijn wezen. Lientje krijgt een kleur van verrassing. Jammer, nu kan ze Greetje niet meer zien! Greetje is dapper weggestapt naar het hekje van mevrouw Blom. Ze doet 't hekje open en is verbaasd over haar eigen moed. In de voorkamer begint Tippije venijnig te blaffen met lange uithalen. „Hij blijft wil binnen,” sust Greetje zich zelf en stapt moedig verder. Ze drukt op de belknop. Zo maar op de belknop van mevrouw Blom. 't Keffen wordt nog tien keer zo hevig.

Als nu straks maar niet . . . ze zeggen, dat hij bijt! Dat hij tandjes heeft, zo scherp als kleine dolken! Mevrouw Blom doet open!

„Wat wil je, kind? Zeker weer een bal in mijn tuin! Die geef ik niet terug; nee, nee, die geef ik niet terug.”

„Nee, mevrouw, 't is niet om een bal. Er ligt een meisje boven voor 't raam. Mag ik even naar haar toe gaan?”

Van onderen tot boven neemt mevrouw Blom Greetje op. Van haar schoenpunt af, tot haar haarknipje toe.

„Nee, kind,” zegt ze kort. „Nee. Dáár begin ik niet aan.” Pats, de deur slaat dicht. Bijna tegen Greetjes wipneusje aan. De tranen springen haar in de ogen. Zou ze . . . zou ze een flinke trap tegen die deur geven? Een bóze trap, waar die oude vrouw van schrikt? Ze heeft er echt zin in. Maar ze dóet 't niet. Stel eens, dat Tippië dan naar buiten kwam en haar aanvloog! Nee, ze doet 't anders. Ze haast zich weer 't hekje uit. Haar ogen zoeken Lientjes ogen. Nu begint er 'n spelletje. Greetjes vinger wijst weer, ze schudt heftig haar hoofd. En daarna? Steekt ze haar tong uit. In de richting van mevrouw Blom. Een heel eind tong hangt uit haar mond. En die tong spreekt boekdelen.

Akelig mens toch, die Blom. Wat zou 't leuk zijn geweest! Nu keert Greetje zich om en gaat haar eigen huis binnen. Op eens voelt Lientje zich eenzaam zonder 't vreemde meisje. Om halfzes, als tante Guusje thuiskomt, krijgt ze het hele verhaal te horen.

„Zo'n naarling,” zegt tante Guusje. „Wacht maar, ik ga straks naar haar toe. Ze heeft zo'n grote tuin en zelf zit ze er nooit in. Waarom mogen wij er niet in? En dan heb ik nog wat moois. Dat hondemormel heeft mijn kous opengehaald, moet je toch eens kijken, Lien.”

„O, tante Guusje, wat erg!”

„Ja, en 't zijn mijn beste kousen. Ik ga weer dikkere nylons dragen, hoor.”

Een poosje later staat tante Guusje in de kamer van mevrouw Blom. Ze heeft stevig aangeklopt en is toen even stevig naar binnen gestapt. Daar staat ze nu, in het hol van de leeuw. 't Kleine leeuwteje vliegt keffend om haar benen. Mevrouw Blom verheft zich zeer indrukwekkend uit haar antieke stoel. „Is er wat, juffrouw? Waarom komt u hier binnen?”

Nu begint tante Guusje haar klachtenkoffertje uit te pakken. „Ja, mevrouw, zeker is er wat. Ten eerste heeft Tippië mijn kousen vernield, maar dat is 't ergste niet. Maar waarom mag mijn zieke meisje niet een vriendinnetje bij zich hebben? U moet zich dat eens indenken, hele dagen alleen liggen. Lientje is toch een kind, 't is zo erg voor haar. Ze ziet de andere kinderen spelen en lopen. En zelf kan ze nooit meedoen.”

„En ik zeker bij iedere bel de deur opendoen. En ik zeker mijn mooie lopers laten vernielen door vuile schoenen. Ik denk er niet aan. Ik heb u kamers moeten verhuren. Dat is al erg genoeg. Meer last wil ik er niet van hebben.”

„Maar als u nu iemand kunt helpen! Als u een kind gelukkig kunt maken! En de tuin dan, mevrouw. Mag Lientje in de tuin liggen? Mag daar af en toe een kind bij haar komen? Daarvan kunt u toch geen last hebben!”

„U heeft twee kamers gehuurd, nietwaar? Daar is de tuin niet bij inbegrepen. Geen vreemde in mijn tuin. En zeker geen vreemde kinderen. Bovendien, u weet helemaal nog niet, hoe brutaal en onopgevoed de kinderen hier zijn. Enfin, u is zelf nog jong. Maar in mijn tijd was dat anders.”

Tante Guusjes ogen schitteren verdacht. „Ja,” denkt ze, „en toen maakten ze zulke produkten, als jij er een bent.” O, weer zou ze een stroom van boze woorden willen loslaten over die oude, harde vrouw. Ze zegt echter alleen maar: „En ik vind u liefdeloos.” Dan stapt ze stevig de kamer uit. Ze kookt van binnen. Op de bovenste traprede gaat ze even zitten. Ze schudt haar korte krullen en — veegt haar ogen af. Ze kan zo'n liefdeloosheid tegenover Lientje erg moeilijk verdragen.

Lientje Lindeman ziet met grote belangstelling naar de weg. Daar staat weer Greetje van de overkant. Ze maakt allerlei gebaren, als een Indiaan, die op speurtocht is. Lientje vindt, dat de gebarentaal moeilijk te begrijpen is.

Ha, daar is tante Guusje. Die gooit het raam open.

„Hallo! Wat is er?” En Greetje roept triomfantelijk:
„Mijn moeder komt! Morgen komt mijn moeder bij háár!
Mijn moeder krijgt altijd gedaan wat ze wil!”
„Fijn!” roept tante Guusje terug. „Wanneer?”
„Morgenmiddag!”
„Fijn, hoor!”

* * *

Die volgende middag zit mevrouw Duvenekke met haar kousenmand in de grote achtertuin van haar huis. Daar staat een oude, bruine beuk, een dikke, zware reus, de trots van de familie.

Heel veel jaren geleden sierde hij het park van de buitenplaats, die hier stond. Later is de buitenplaats afgebroken, de adellijke familie uitgestorven, het grote park verkaveld tot bouwterrein. Lanen en wegen zijn er dwars doorheen aangelegd; daarna zijn er nieuwerwetse huizen verrezen en waar vroeger één familie woonde, wonen er nu wel duizend. Maar de mooiste oude bomen hebben de nieuwbouwers laten staan. Wie van de tegenwoordige bewoners er een in zijn tuin heeft, is er gelukkig aan toe.

De familie Duvenekke vindt hun bruine beuk net een wonder. Ze gissen, hoe oud hij wel kan zijn; ze proberen te bedenken, hoeveel mensen er al in zijn schaduw hebben gezeten en hoe die mensen er uitzagen in hun verschillende klederdrachten. Als je 't zo beschouwt, is de beuk net een historisch prentenboek. Alleen moet je nogal knap zijn om erin te kunnen lezen. Gelukkig is de boom ook mooi voor niet knappe mensen.

Heel vroeg in 't voorjaar ziet men, hoe de spitse, goudbruine knoppen zwellen. Daarna laten de schubjes los. En op een warme voorjaarsdag ontplooiën zich de eerste blaadjes. Die hebben een prachtige, zachtrode kleur en zijn zó dun en fijn, dat de zon er dwars doorheen kan schijnen. Dan begint ook het hout-

duivenpaar zich druk te maken. Sinds jaar en dag heeft het een nest halverwege de boom. Een ondiepe kom van ruw gevlochten twijgen, vastgehecht op een stevige takkenvork. Ieder voorjaar wordt dat huis schoongemaakt en opnieuw gemeubileerd. Dat is een geklapwiek in de boom van de mooie, zilvergrijze vogels. Soms lijkt 't wel, of verschillende paartjes vechten om het nest. Later wordt het loof dichter en heel donkerbruin. Dan zie je de vogels niet meer. Maar hóren kun je ze nog steeds. Dan bouwen de mensen een schaduwnestje onder de boom. Mevrouw Duvenekke brengt er haar werk naar toe. En op heel mooie dagen gebeurt het vaak genoeg, dat de familie er ook eet. Dan komen ze alleen maar binnen om te slapen. Greetje komt hijgend uit school gerend.

„Bent u er nog, moeder? Gáát u nog? O, ik heb expres gerend! Wij passen wel op Ietepietje, hoor.”

„Ikke niet,” zegt Klaas, „ik ga vissen met Henk. We hebben een snoek zien staan. Die gaan we even halen.”

„Als de snoek jou maar niet haalt, Klaas.”

„Niks, hoor, we hebben hem zó.”

Mevrouw Duvenekke staat op en schudt de wolpluisjes van zich af.

„Kinderen, bekijk me eens, zie ik er fatsoenlijk uit?” vraagt ze.

„Keurig, chic,” zegt Greetje wijs. En dan: „O, moeder, durft u wel?”

„Och, meid, onze moeder durft toch zeker alles? Wat is er nou an om naar die ouwe Blom te gaan! Als ze mij wat doen wou, lag ze zó tegen de grond. Boksen, man! Nou! Moet je mijn spieren zien. Ze worden keihard!”

Hij balt zijn vuisten en kromt zijn elleboog.

„Kijk dan, wat een spierballen!”

„Wou jij boksen met een oude dame?” vraagt zijn moeder.

„Nee, hoor,” snuift Klaas verachtelijk. „Mij te min!”

Dan loopt hij fluitend weg om zijn snoektuig te halen. En

mevrouw Duvenekke stapt ook weg. Naar het hol van de leeuw. Ze is van plan de leeuwenvesting bij verrassing te nemen.

De bel tjingt, Tippie haalt uit, 't heel gewone recept. Wachten. Ook het gewone recept. Iedereen moet lang wachten bij mevrouw Blom op de stoep. Er zijn leveranciers, die niet meer willen komen, expres om dat wachten. Eindelijk: slepende voetstappen. De deur gaat op een kier. Meteen is mevrouw Duvenekke paraat. Ze zet haar voet op de drempel, zodat de deur niet meer dicht kan. Ze zet haar allervriendelijkste gezicht en babbelt alsof mevrouw Blom de liefste oude kennis van de wereld is.

„Och, mevrouw Blom, dat spijt me, dat u voor mij moest opstaan. Ik ben mevrouw Duvenekke van de overkant. U kent me natuurlijk wel. Ik mag wel doorgaan, hè? Fijn, hoor. Dank u wel.” Tegelijkertijd stapt ze de gang in, de trap op.

„Ja, maar . . .” begint mevrouw Blom. „Dat is . . . dat is een schandaal!”

De bezoeker doet of ze niets hoort. Halverwege de trap keert ze zich even om en zegt innemend: „Ik kom er straks alleen wel uit, hoor, ik zal u niet meer lastig vallen. Ik ben van plan iedere dag even te komen, weet u, ik kom dan door de keuken-deur. Voor u ook veel rustiger.”

Met stomheid geslagen ziet mevrouw Blom haar aan. Dan verdwijnt ze met stille trom in haar zitkamer, waar Tippie een vreugdegehuil aanheft. „Stil, hondje,” klinkt 't somber. Voor 't eerst van haar leven is mevrouw Blom verslagen. De slag om Lientje duurde maar kort. En is gewonnen door mevrouw Duvenekke.

Op lichte voeten, als een echte overwinnaar, wipt ze de trap op. Eén seconde neemt ze tijd om de kostbare looper te bewonderen, die veert onder haar voeten. Beneden gaat Tippie nog steeds te keer. Daar tussendoor broemt de donkere stem van

mevrouw Blom. Ze achtervolgen haar gelukkig niet! De kust is veilig. Wat een komedie! 't Lijkt wel, of ze een gevaarlijke veroveringstocht ondernomen heeft in vijandelijk land!

Nee, 't is veel mooier! 't Is een sprookje! Ze gaat een gevangen prinsesje bevrijden. Beneden . . . beneden zitten de bewakers opgesloten. Maar — waar is de prinses?

„Oé-oé!” roept mevrouw Duvenekke. En uit de voorkamer komt de echo: „Oé-oé!”

En dan staat mevrouw Duvenekke opeens midden in de kamer van Lientje Lindeman.

„Hallo, prinses!” roept ze vrolijk. Meteen kan ze wel huilen. Ze ziet Lientjes stille, bleke snoetje en haar zielige hulpeloosheid. Maar ze huilt niet! O nee, ze stapt lachend op Lientje toe en trekt een laag stoeltje naast haar rustbank.

„Ik dacht,” zegt ze, „dat ik eens naar je moest gaan kijken. Ik ben mevrouw Duvenekke van de overkant. Je ligt altijd zo alleen. Ben je ziek geweest? Mijn dochttertje Greetje is zo nieuwsgierig. Kijk, daar stáát ze, die kleine boef. Ze heeft onze Ietepiet aan de hand. Ze wil natuurlijk weten, of 't me gelukt is hier binnen te komen. 't Is net een belegerde vesting, hè? We zullen maar eens even wuiven, dan weet ze, dat Tippie me niet verslonden heeft.”

De moeder wuift en wenkt en dan verdwijnt Greetje met Ietepiet weer naar de achtertuin.

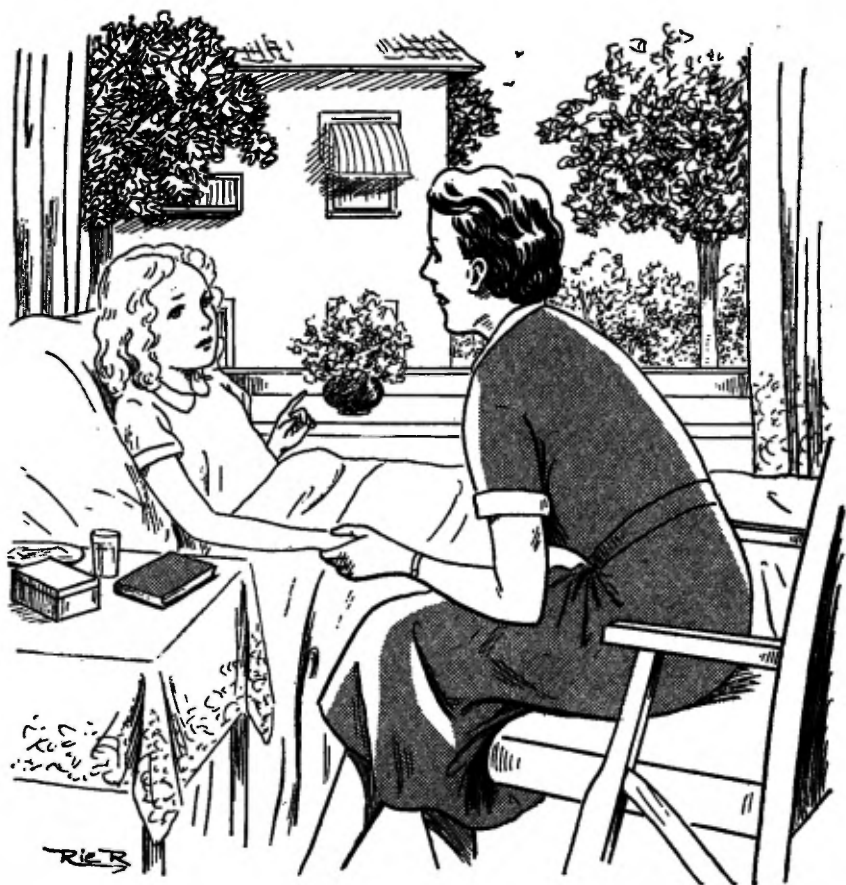
„Mevrouw Blom wil niemand boven hebben,” zegt Lientje.

„Tante Guusje heeft ook al ruzie met haar gehad.”

„Tante Guusje? Woon je bij tante Guusje?”

Lientje knikt. „Ik ben van tante Guusje, weet u, omdat ik geen vader of moeder meer heb. Tante Guusje heeft ook niemand. Daarom horen wij nu bij elkaar.”

„Je ligt hier fijn, vind ik. Zeg, hoe heet je? Dat weet ik nog niet eens.”

„Ik heet Lientje. Lientje Lindeman. En ik — mijn benen zijn ziek, weet u, ik kan niet meer lopen.”

Een witte vlinder speelt om de rode geranium in de vensterbank. Een mus komt voorzichtig kijken en wipt weer weg. Vrolijke kinderstemmen dringen tot in de kamer door. Schooljongens racen lachend voorbij. In de verte slaat de koekoek. Overal is leven en beweging. Maar Lientje Lindeman kan niet lopen.

Zacht pakt moeder Duvenekke Lientjes hand.

„Vertel me nog wat meer,” vraagt ze. „Misschien kan ik wat

voor je doen. We zijn toch christenen om elkaar te helpen?" En dan, opeens, kan Lientje aan deze buurvrouw alles van zich zelf vertellen. Van de gele auto, waar ze zo trots op waren; van vaders zakenreisje, waarbij moeder en zij mee mochten rijden. En toen, zo héél, heel plotseling . . . het grote ongeluk. Daarna de donkere nacht, totdat ze in het grote ziekenhuis weer wakker werd. Ja . . . en daarna: hier wonen met tante Guusje. En stil liggen. En geduld hebben.

't Is een droef verhaal, dat Lientje vertelt. Dat arme, arme ding! Opeens krijgt mevrouw Duvenekke een felle schrik.

„Maar je benen, Lientje? Je hebt ze toch nog?"

Snel slaat ze de dunne spreij op zij. Gelukkig, daar liggen ze. Twee magere, bleke, rechte benen. Mevrouw Duvenekke herademt. De benen zijn er nog.

Mevrouw Duvenekke is vroeger verpleegster geweest. Ze bekijkt Lientjes benen met verpleegstersogen. Ze zien er niet erg ziek uit. „Wat zegt de dokter?" informeert ze.

Lientje doet de oude dokter na.

„Geduld maar, geduld, goed eten, sterk worden, ik kom nog wel eens kijken, hoor. Als er iets bijzonders is, dan belt u maar. En dan rent hij weg."

Nu lachen ze beiden. „Hij zal 't druk hebben, denk ik. En lig je hier nu alleen? Komt mevrouw Blom nooit naar je kijken?"

„Gelukkig niet. Maar 't is helemaal niet zo erg, hoor. Er is zoveel te zien. Weet u, de mensen en de kinderen, ik ken ze bijna allemaal. Ik bedenk verhaaltjes over ze. En over de vlinders en de bloemen bedenk ik sprookjes."

Een heel leger van gedachten stormt door het hoofd van mevrouw Duvenekke. Ze kijkt naar buiten, maar ze ziet geen geranium en geen vlinder. Ze ziet alleen haar plannetje. Het plannetje voor Lientje Lindeman. Je moet elkaar toch helpen in de wereld? En — zij wil zo grág helpen!

Mevrouw Duvenekke weet ook, dat de Here Jezus dat van

haar vraagt. Nu, op dit ogenblik, vraagt Hij: wil je Mijn lammetje helpen? En moeder Duvenekke zegt: „Ja, Here, ik wil.” Daar gaat opnieuw de kamerdeur open.

„Tante Guusje!” roept Lientje. Meteen strálen haar ogen als blauwe sterretjes.

Haastig staat mevrouw Duvenekke op.

„Ik ben een indringster,” zegt ze, „ik wou zo graag uw nichtje eens opzoeken. We zien haar altijd liggen, mijn dochtertje droomt gewoonweg van haar. Ik heb 't erop gewaagd. En 't is me gelukt. Ik ben mevrouw Duvenekke van de overkant.” De dames geven elkaar de hand. Dan buigt tante Guusje zich over de rustbank.

„Dag, mijn meiske,” klinkt 't warm, „ik heb echt naar je verlangd, 't was zo hopeloos saai op kantoor. Maar nu ga ik gauw thee zetten. Hè, blijft u nog even, mevrouw, 't is zó klaar! Gaat u nog even gezellig zitten. Ja, hè Lien?”

Lientje knikt hevig en mevrouw Duvenekke gehoorzaamt. Wel kijkt ze even naar de klok. Eigenlijk moest ze naar huis. Maar ja, dit is een heel bijzonder geval.

Terwijl ze gezellig thee drinken, begint mevrouw Duvenekke te spreken over haar plannetje.

„Ik heb gedacht, dat Lientje eigenlijk buiten moest liggen. Dat zou veel beter voor haar zijn.”

„Blom wil 't niet hebben. Blom is een soort waakhond. Ze past op, dat ik geen voet buiten mijn domein zet. En ik betaal heus niet te weinig huur.”

„O ja, we kennen haar. De hele buurt kent haar. We hebben u genoeg beklaagd. Maar daarom... wij hebben een grote achtertuin. Met een bruine beuk; kijk, u kunt het bovenste van de kruin hier zien. Ziet u wel? Dat is onze beuk. Mijn drie kinderen gaan naar school, 't is bij ons zo rustig als 't maar kan. En ik zou af en toe eens een praatje komen maken met mijn tuingastje.”

Lientje kijkt met een vuurrode kleur naar de bruine beuk, die glinstert in de zon. 't Is haar sprookjesbeuk, waarin al o zoveel verhaaltjes gebeurd zijn. Nu... nu mag ze zèlf naar dat sprookjesland toe! Er hele dagen in liggen!

„Goedvinden? O, mevrouw! Maar... hoe krijgen we haar bij u? U weet toch...”

„Ja, Lientje heeft me van haar benen verteld. Maar dáár is wel een middeltje op. We kunnen natuurlijk ook mevrouw Blom dwingen.”

„Nee,” rilt Lientje verschrikt. „Niet bij Blom in de tuin. Onder de sprookjesboom, hoor. En laat u mij anders maar hier liggen.”

„Nee, kindje. 't Komt in orde. We halen jou in onze tuin. Is de beuk jouw sprookjesboom? De mijne ook, moet je weten. We zullen 't samen goed kunnen vinden, Lientje.”

Maar nu moet mevrouw Duvnekke werkelijk gaan. Ze heeft haar man en Klaas thuis zien komen.

„Morgen kom ik weer,” zegt ze opstaand. „Ik ben verpleegster geweest, ik kan zo iets toch niet met rust laten. En 't laat mij ook niet met rust. Ten slotte bèn je verpleegster of je bent 't niet. Maar als je 't bent dan ben je 't voor je hele leven. We vinden wel een manier van transport. God laat ons wel een weg vinden. Naastenliefde is immers Zijn zaak. Gelooft u ook niet?”

„Ja... misschien wel...” zegt tante Guusje aarzelend. Zó heeft ze nog nooit gedacht. Eerlijk gezegd vindt ze 't wat vréemd om zo maar over God te praten.

Lientjes ogen schitteren. Mevrouw Duvnekke praat precies als de hoofdzuster uit 't ziekenhuis. Misschien kan ze haar ook wel van de Goede Herder vertellen. Ze zucht.

„Wil je zo graag?” vraagt tante Guusje.

En Lientje zegt: „O, dolgraag.”

Wat is er veel te praten die avond! In de kamers van tante

Guus en Lientje. En ook in het huis aan de overkant. De kinderen overlopen hun moeder met vragen en met z'n allen maken ze wel honderd plannen om Lientje Lindeman een fijne zomer te bezorgen. 't Is net, of ze allemaal samen een liedje zingen: „Geluk, geluk voor Lientje Lindeman, die zoveel leed onder-vonden heeft!”

„Ik zal haar wel snoeken leren,” zegt Klaas. „Ze mag mijn tuig lenen.”

„Je zult zo stom niet wezen,” roept Greetje verschrikt, „ze kan immers niet lopen! Denk daaraan!”

„O,” broemt Klaas, „dat wist ik toch niet! 't Is ook nooit goed.” „Leen haar je pasteldoos maar,” sust moeder. „Ik denk, dat Lientje van tekenen houdt.”

's Avonds laat praten vader en moeder Duvnekke nog verder en daarna stapt meneer Duvnekke nog even naar zijn buurman, meneer Nieuwenhuis. Als hij terugkomt, is de zaak in kannen en kruiken.

„Nieuwenhuis en ik halen 't kind 's morgens. En 's avonds brengen we haar weer naar huis. Zwaar zal ze wel niet zijn. We dragen haar op die lage, rieten stoel uit 't prieel. 't Zal een klein kunstje zijn voor ons tweeën.”

„Ze weegt zo goed als niets,” zegt mevrouw Duvnekke. „'t Was zo niets geworden met dat kind.”

„Nou, dan is 't goed, dat ze onder jouw leiding komt, moeder.” De volgende namiddag horen tante Guusje en Lientje van het plan. Ze zijn verrukt.

„En tussen de middag?”

„Dan kan Lientje bij ons koffiedrinken. Wij eten laat, moet u weten. U bestelt de kok om zes uur en jullie eten gezellig samen.”

„Dan blijf ik over op kantoor,” besluit tante Guusje. „Weet u,” vervolgt ze tegen mevrouw Duvnekke, wanneer ze haar

uitlaat, „'t was wel erg vermoeiend, dit heen en weer met de bus.”

„Dat begrijp ik,” zegt mevrouw Duvenekke.

„Zullen we morgen meteen maar beginnen? De radio voorspelt warm, vast weer voor verscheidene dagen. Dan komen mijn man en zijn vriend om acht uur Lientje halen.”

„En mevrouw Blom?”

„O, met háár spelen ze 't wel klaar. Dat is een peulschilletje voor zulke mannen. We hebben 't al eens eerder met haar aan de stok gehad. Toen was er een bal van de kinderen in haar tuin verdwaald. Tegen mannen durft mevrouw Blom niets beginnen.”

Nu is tante Guusje gerustgesteld. Ze fluit en zingt die avond allerlei versjes en Lientje zingt zachtjes mee. Want morgen . . . morgen begint 't zomerfeest onder de sprookjesboom.

* * *

En wie ligt daar zo prinsheerlijk onder de statige, bruine beuk? Ja, kijk maar! Dat is Lientje Lindeman! „We komen 't prinsesje halen,” hebben vanmorgen de beide heren gezegd. En ze hebben mevrouw Blom zo veelbetekenend aangekeken, dat ze niet durfde tegenspartelen.

„U moet die hond binnenhouden, dat hij ons straks niet voor de voeten loopt.” Dat hebben ze ook nog gezegd. Want Tippie sprong alweer als een razende om hun benen en kefte schel en boosaardig.

Daarna zijn ze vlug naar boven gelopen om kennis te maken met Lientje. Dat ging heel leuk.

„Uw staatsiekoets staat klaar, prinses,” heeft meneer Duvenekke met een diepe buiging gezegd. En meneer Nieuwenhuis zei ook met een hoofse buiging: „Permitteert uwe hoogheid mij?” Toen heeft hij de hele Lientje vierkant op zijn sterke armen genomen en haar de trap afgedragen. Meneer Duve-

nekke heeft de kamers afgesloten en de sleutel in zijn zak gestopt. Op de stoep was 't alweer een grap.

„Uw rijtuig, prinses.” En Lientje vroeg heel verwaand: „Waar zijn mijn schimmels, edele heer?”

„Vandaag zijn 't de twee bruinen, hoogheid. Maar ze kunnen trekken dat 't een lust is.” Waarop Lientje heel genadig zei: „Voor deze dag zal ik er tevreden mee zijn.”

Zo hebben de heren haar grappend en lachend de tuin door en de weg over gedragen. En Lientje heeft er niets van gevoeld, dat 't eigenlijk een vréemde . . . een zielige optocht was.

En nu ligt de prinses in de sprookjestuin. Ze ligt al een hele poos alleen. Ze vindt dat fijn. Nu kan ze ongestoord aan haar sprookje denken. 't Is net of die sprookjes ergens vandaan bij haar op visite komen. Hier ben ik! En hier ben ik! zeggen ze fluisterzacht. Wáár de sprookjes vandaan komen? Ja, als Lientje dàt nu eens wist! Maar daar kom je niet zo gauw achter. Hoog boven haar hoofd hebben de houtduiven hun huis. Greetje heeft 't haar nog vlug gewezen, eer ze naar school ging. Er wordt nu druk gebroed. De vogels broeden om beurten en degene, die een poosje vrij heeft, vliegt af en aan om de andere lekkere hapjes te brengen. Ze schijnen een vast vindplaats te hebben, want altijd schieten ze weg in dezelfde richting.

Lientje kijkt en kijkt. Ze vindt, dat zulke duiven eigenlijk een lévend sprookje zijn! O, 't is heerlijk hier onder de bruine beuk. Maar er zijn veel méér wonderen in deze tuin. Lientje hoeft haar hoofd maar om te draaien, naar links of naar rechts, altijd ontdekt ze iets bijzonders.

Zie nu eens dat grote, ovale perk, vlak bij haar ruststoel. Daarin staan alle denkbare bloemen, veel meer dan Lientje bij name kent. Ze denkt: nu lig ik in mijn sprookjestuin en de vlinders en de gouden kevertjes komen bij me op bezoek. Eenmaal dwaalt werkelijk een goudgeel vlindertje naar haar af en zet zich neer op haar arm. Ze houdt de adem in en kijkt en kijkt.

Ze ziet de voelsprietjes trillen, het tongetje rolt zenuwachtig in en uit. Zou 't vlindertje 't vreemd vinden, dat hier geen bloemengeur en geen honing is? Och, nu dringt het tot hem door, dat hij aan 't verkeerde adres is. Hij klapwiek op en hecht zich vast aan een donkerpaarse klokjesbloem. Daar voelt hij zich beter op zijn gemak.

Kijk, daar komt mevrouw Duvenekke de tuin in met een paar kopjes koffie.

„Als straks de lui allemaal thuis zijn, haal ik de boterhammen ook naar buiten,” zegt ze. „We komen bij ons prinsesje in de

sprookjestuin koffiedrinken vandaag. En vertel me nu eens wat van je zelf, Lientje."

En Lientje vertelt. Van vroeger, toen ze met vader en moeder boven de zaak woonde in de smalle stadsstraat. Hoelàng lijkt dat geleden! Ook van 't ongeluk vertelt ze weer en van de hoofdzuster in het ziekenhuis.

„Hoe heet die zuster? Weet je dat ook?" vraagt mevrouw Duvenekke.

„Zuster Beumer, geloof ik."

„Nee maar! Onze tante To! Heeft zij jou verpleegd? Ze komt hier wel eens een enkele keer. We hebben samen in 't zelfde ziekenhuis gewerkt. Ze is heel vroeg grijs geworden, daardoor lijkt ze veel ouder dan ze is. Je zult haar hier nog wel eens ontmoeten."

„O, fijn," zegt Lientje. En dan komt ze opeens met dat andere voor de dag. „Ze heeft mij van de Goede Herder verteld; daar wist ik niets van. Weet ú ervan, mevrouw?"

„Gelukkig wel," zegt mevrouw Duvenekke, „ik zou me geen raad weten, als ik Hem níet kende. Of liever, als ik niet wist, dat Hij mij kent. Hoezo? Wou je méér van Hem weten? Wacht, ik haal onze kinderbijbel. Daar staan mooie platen in." Voor het boekenrek in de kamer blijft mevrouw Duvenekke even staan. Zou ze het boek niet vinden? O ja, ze heeft het al in de hand. Nee, haar hart zoekt even God. „Here," zegt ze zacht, „is dit ten slotte Uw bedoeling, dat we ons zieke prinsesje tot U zullen leiden? Help ons dan, Here, dat we 't góed doen."

Dan gaat ze op vlugge voeten weer de tuin in. Nu kan Lientje naar hartelust platen kijken en lezen wat erbij hoort. Ze kijkt en leest en vraagt zo nu en dan wat. En al doende wordt haar hartje warm van binnen. Er zijn soms schaapjes, die zich heel gemakkelijk door de Herder laten vinden.

De middag vliegt even snel voorbij als de ochtend.

Nee maar, is dat tante Guusje al?

Tante Guusje heeft extra hard gelopen. Toen kon ze een vroegere bus pakken. En daar is ze nu, warm en lachend.

Ja, ze is een slimmerd! Ze heeft uitgevonden, dat je door een smal achterweggetje zo maar in de sprookjestuin kunt komen.

„Vindt u me erg brutaal?” vraagt ze nu.

„Hè toe, zegt u gewoon Guusje tegen me, dat is veel prettiger dan juffrouw.”

„Graag. Gauw een kopje thee, Guusje?”

„Alstublieft. Hè, dat smaakt. En hoe heeft mijn Lineke 't gehad?”

„Reuzefijn,” zegt Lientje met een diepe zucht.

Maar kijk eens, daar komen ook de beide heren al aan, die voor 't transport zullen zorgen. Nu is 't tijd; de kok met de etensbussen is al in aantocht. Meneer Davenekke heeft zijn autootje gezien.

Eén, twee... hoepla! Als een veertje gaat Lientje omhoog. Een mooi duivenpluimpje, dat juist omlaag dwarrelt, neemt ze mee op reis.

„Kom je morgen weer?”

„Als 't mag?”

Natúúrlijk mag 't. En daar gaat de optocht dan. Gelukkig spelen de kinderen verder in de laan. Díe hadden er zeker een heel spektakel van gemaakt. Kijk, nu is 't toch ook weer prettig, om op 't eigen makkelijke bed te liggen. En wat smaakt 't warme eten lekker, na zo'n dag in de buitenlucht! Het lijkt wel of die kok extra feest-eten voor de prinses heeft klaargemaakt.

Ook krijg je spoedig slaap na zo'n heerlijke dag. Om acht uur helpt tante Guusje haar in de pyjama. En om halfnegen slaapt ze als een roos. Tante Guusje kijkt even op 't slapende Lientje neer. Haar kleur is al gezonder geworden, minder doorschijnend. Tante Guusje doet erg zachtjes die avond. Aldoor glim-

lacht ze. Ze heeft opeens zo'n goede, blijde hoop, dat Lientjes benen helemaal beter zullen worden. Ja, ze weet zéker, dat 't zo gebeuren zal.

Regent 't die hele zomer niet?

Nu, het is een droge, warme zomer. Een echte prinsesjeszomer, volgens mevrouw Duvnekke. Maar gelukkig komen er toch ook regendagen tussen. Op zulke dagen, die 's morgens vroeg al grauw en nat zijn, blijft Lientje natuurlijk op haar eigen terrein. Maar zo bar eenzaam als vroeger is ze nooit meer. Greetje, Klaas en Ietepiet wuiven haar goeiendag, wanneer ze naar school gaan of thuiskomen. En zeker één keer op zo'n dag komt mevrouw Duvnekke even bij haar kijken. Ze brengt dan een schaalje met wat vruchten of een kop chocola en gaat er even gezellig bij zitten. Mevrouw Blom doet tegenwoordig, alsof ze van 'al dat inlopen niets merkt. Misschien vindt ze 't een hopeloos geval om nog langer tegen te vechten. Ze blijft in haar kamer achter de gesloten deur. Tippie keft niet meer. Die kent zijn mensen zo langzamerhand wel.

Eens komt mevrouw Duvnekke de oude dame tegen in de gang.

„Wat heeft u daar?” vraagt mevrouw Blom op haar gewone, scherpe toon.

„Een kop cacao voor uw bovenbuurtje,” is 't kalme antwoord.

„'t Kind kan zich zelf niet helpen. Daarom doe ik 't.”

„Dat had ik toch wel kunnen doen,” klinkt 't op steeds nog vijandige toon.

Mevrouw Duvnekke stottert bijna van verrassing.

„J... j... ja... natuurlijk,” zegt ze. Dan vat ze opeens de koe bij de horens.

„'t Zou fijn zijn, als u Lientje vanmiddag een kopje thee bracht. Ik moet naar de tandarts, weet u, en dat zal waar-

schijnlijk nogal lang duren. Doet u 't? Zou 't niet te vermoeiend zijn?"

„Vermoeiend? Waar ziet u me nu voor aan? Ik ben pas vijfenzeventig!"

Is 't een grapje? Of is 't geen grapje? 't Is moeilijk uit te maken. Mevrouw Blom lacht er althans niet bij. Daarom lacht mevrouw Duvenekke maar zo'n beetje, als een boer, die kiespijn heeft. Ze heeft ook echt een beetje kiespijn, vandaar die tandarts. Ze zegt, dat ze erg blij is en er dan maar op rekenen zal.

„Ik ook," zegt mevrouw Blom droog.

Wat moet je daar nu van denken! Meent ze 't, of meent ze 't niet?

Ze meent 't, ze komt. Klokslag drie verschijnt ze bij Lientje Lindeman met geurende thee in een fijn porseleinen kopje. Twee spritsjes liggen erbij en 't geheel staat op een gelakt blaadje, zwart met goud. Nee, zitten wil mevrouw Blom niet. Een andere keer misschien. Nu blijft ze staan wachten tot Lientje de thee opheeft. Lientje wil wel haast maken, maar ze kan niet. De thee is zo warm. Nee, de gewone thee van mevrouw Duvenekke in een heel gewoon kopje smaakt toch lekkerder.

Mevrouw Blom kijkt onderwijl om zich heen in de kamer, die haar vreemd geworden is.

„Je hebt 't hier gezellig, kind," zegt ze. En zucht erbij. Zou ze zich eenzaam voelen? Zou ze weten, dat 't haar eigen schuld is? Nu ziet ze eruit, alsof ze een beetje jaloers is op Lientje, die haar benen nog steeds niet kan bewegen.

Na de regentijd komen er weer een hele serie stralende, warme zonnedagen. De prinses wordt geregeld in haar koets naar de tuin gebracht. Daar moet ze eerst eens aandachtig om zich

heen zien. Er is door de regen veel veranderd in de sprookjes-
tuin. 't Jonge, rode blad van de beuk is volwassen en diep
paarsbruin geworden. De lupinekaarsen zijn uitgebloeid. Er zit-
ten al grappige, zilverharige peultjes aan met zwellende zaden.
Maar de bonte floxen en de stokroos zijn begonnen en de gou-
den sint-teunisbloemen bloeien steeds nog door. Vlinders dar-
telen overal en snoepen van alle bloemen. En wat is dat voor
een geluid? Een eentonige, tevreden zingzang gonst en zoemt
boven en in het hele perk. O, zie eens! Dozijn kleine honing-
bijtjes kruipen de bloemen in en uit. Daar wordt hard gewerkt,
hoor. Hoe langer je oplet, hoe meer bijen je ziet en hoort. Op
't laatst lijkt 't, of de hele wereld vol gonzende bijen is.

Mevrouw Duvenekke ontmoet Lientjes stralende ogen. „Mooi,
meiske?”

„Prachtig! Zijn dat heus allemaal bijen? 'Tamme?”

„Ja, tamme bijen,” lacht mevrouw. „Er staan zeker korven
hier in de buurt. Bijen zijn echte wonderdiertjes. Wil je er eens
over lezen? Onze Greetje heeft er een boek over. Alle bijen
hebben daarin namen en ze praten als mensen. Straks breng ik
't voor je mee van binnen.”

Later heeft mevrouw Duvenekke nog een verrassing. „Raad jij
nu eens, wie er vanmiddag op bezoek komt?”

Dat kan Lientje natuurlijk niet raden. Ze kent hier immers
niemand. „Mevrouw Blom?” vraagt ze aarzelend.

„Nee,” zegt mevrouw Duvenekke langgerekt. „Die niet. Hoe-
wel . . . misschien zou ze 't fijn vinden, als ze eens ergens ge-
vraagd werd. Misschien doen we dat nog eens.”

„Maar — wie komt er dan wèl?”

„Jouw hoofdzuster. Ze schreef me een kaart, dat ze vanmiddag
bij ons komt theedrinken. Ze weet niet, dat jij hier bent. Dat
zal een grap worden, zeg. Nou, hoe vind je 't?”

„Enig,” zegt Lientje. Haar ogen schitteren nòg meer.

's Middags belt er een fiets op 't achterlaantje. Daar is ze al.

Mevrouw Duvenekke loopt vlug de gast tegemoet. Samen komen de dames de tuin in.

„Máár — wie ligt dáár?” roept de zuster verbaasd. „Is dat Greetje? Toch geen béén gebroken?”

„Gréétje? Kijk eens goed!”

Nee, nú 't gezicht van die zuster! Dat is een pláátje!

„Dat is Lientje! Mijn Lientje! Maar hoe kom jij aan mijn Lientje! Lientje, kèn je me nog?”

Nog kènnen? Lientje Lindeman krijgt dikke tranen in de ogen, nu ze haar zuster herkent. Vol bewondering ziet ze naar de flinke dame, die nu niet in 't strakke verpleegsterskostuum, maar in een mooi, blauw mantelpak is gekleed. Even heeft Lientje 't benauwd. Mag ze nu nog gewoon „zuster” zeggen? Ze . . . rúikt niet eens naar 't ziekenhuis. Voorlopig doet ze het zwijgen ertoe en luistert naar het praten van de beide dames. Natuurlijk wil de zuster precies weten, hoe Lientje hier gekomen is. Als mevrouw Duvenekke is uitverteld, zegt de zuster niet veel. Maar wát ze zegt, gaat regelrecht Lientjes hartekamer binnen.

„Zie je wel, dat de Goede Herder een fijn plekje voor Zijn lammetje uitzoekt? Heb ik 't je niet gezegd, dat 't zo zou gaan?” Maar hoe is 't nu met Lientjes zieke benen. Want die zijn er nog steeds. Al heeft de zuster nu een deftig mantelpak aan en een witte kanten blouse, ze is toch evengoed „zuster”. Ze slaat 't dunne spreitje weg en bekijkt keurend de benen. Ze knijpt erin en beurt ze op en vraagt allerlei. „Kun je dit?” en „Kun je dat?” Vol spanning bestudeert Lientje de beide gezichten. „Ik vind 't reusachtig,” zegt zuster dan. „Je bent geweldig vooruitgegaan. Dat had ik niet gedacht. Eigenlijk moest er nog eens een specialist bij komen. Er worden de laatste tijd zoveel nieuwe dingen uitgevonden.”

Mevrouw Duvenekke kijkt zo blij, alsof ze reeds ergens zo'n

knappe dokter verstopt heeft. Dat is nu wel niet 't geval, maar ze wéét toch iets moois.

„Volgende week komt mijn zwager hier een paar dagen,” zegt ze. „Hij is pas gepromoveerd, hij weet beslist de allernieuwste middelen. Ik zal hem eerst eens vragen.”

Wanneer tante Guusje komt, slaat ze haar handen in elkaar van verbazing. De hoofdzuster! En — een specialist in 't vooruitzicht?

„Ik begrijp alleen niet, waarom u zoveel voor ons doet,” zegt ze. „U kent ons helemaal niet, we zijn geen familie, we zijn eenvoudig vreemden voor u. En toch zorgt u zo voor ons.”

Even kijken de zuster en mevrouw Duvenekke elkaar aan. Ze lachen. Dan zegt mevrouw Duvenekke zacht:

„Omdat Jezus er is, nietwaar, zuster?”

„Jezus?” vraagt tante Guusje verbaasd. Dàt antwoord had ze nóóit verwacht. Nu lachen de beide dames weer.

„Ja, omdat Jezus er is. Begrijpt u? Hij zegt ons, dat we dit moeten doen; onze naaste liefhebben en helpen. En we doen 't graag, omdat Hij het vraagt. We staan in Zijn dienst, bij wijze van spreken. Zo zit dat.”

„O,” zegt tante Guusje nadenkend. „Maar — Jezus is toch Iemand van lang geleden? Hoe kàn dat dan, dat u . . .”

„Nee, Guusje,” zegt mevrouw Duvenekke rustig. „Hij is van nú. Hij leeft. Hij is immers opgestaan . . . je weet wel, met Pasen. Feitelijk sta je ook in Zijn dienst. Alleen, je wéét 't nog niet.”

„Nee,” zegt tante Guusje nog nadenkend.

Dit laatste gesprekje laat haar de hele avond niet meer los. En dat . . . dat is óók de bedoeling van de Here Jezus.

Bij alles wat tante Guusje die avond doet, komt haar steeds weer de naam Jezus in gedachten. Zou Hij dus werkelijk nog

leven en Zijn mensen aan 't werk zetten? Wat een wonderlijk mooie gedachte is dat! Tante Guusje heeft altijd gemeend, dat dit maar vrome praatjes waren, zonder betekenis. Zou 't anders zijn? Móóier? En — veiliger? Zou ze zich haar hele leven vergist hebben? Is dat niet merkwaardig? Lientje kan vanavond raden wat tante Guusje denkt!

„Ik heb Greetjes kinderbijbel,” zegt ze opeens. Tussen haar rustbank en de muur duikelt ze hem op.

„O ja?” vraagt tante Guusje. „Laat eens kijken, lieve kind. Vind jij 't fijn om erin te lezen?”

„Ikke wel, hoor,” zegt Lientje Lindeman met een kleur.

Even bladert tante Guusje erin en bekijkt een enkele plaat een beetje langer. Vrij gauw geeft ze het boek weer aan Lientje terug. Lientje is teleurgesteld.

„Tante Guusje geeft er niet veel om. Ze is niet net zo blij als ik.”

Lientje moest eens wéten!

's Avonds, als ze al lang heerlijk slaapt, komt tante Guusje weer bij haar binnen. In haar pyjama en op blote voeten. Ze kijkt op Lientje neer. Ze glimlacht. Daar bukt ze zich en neemt geruisloos de kinderbijbel weg.

Nee maar! Dát moest Lientje weten!

Ja, en ze moest eens zien, hoe tante Guusjes nog wel een uur lang op de rand van haar bed zit en leest. Leest in Greetjes kinderbijbel. Eerst als de kleine pendule twaalf slaat, houdt ze op met lezen. Ze gaat voor 't open raam staan en kijkt naar buiten. Ze laat haar ogen gaan over de donkere, geurende aarde, die nu slapen mag. En dan ziet ze lang omhoog naar de zeldzaam mooie sterrenhemel. Op deze stille avond gebeurt het, dat tante Guusje wijd haar hart openzet voor de Here Jezus.

„Ik heb me vergist,” zegt ze telkens weer. „Ik heb me mijn hele leven vergist. 't Spijt me zo.”

Kort daarna valt ze heel rustig in slaap. Ze heeft de stem van

de Here Jezus vernomen, die sprak: „En tòch mag je bij Mij komen.”

* * *

Heel wat dagen zijn er weer voorbijgegaan. De scholen krijgen nu gauw vakantie. Veel volwassenen hebben al vakantie. De Aldegondelaan is dikwijls vol met vrolijke fietsers en vlotte auto's, die naar buiten trekken. De zomer blijft warm en grotendeels droog. Voor Lientje kon 't niet mooier en beter treffen. Nu hebben de beide hovelingen hun prinsesje weer op haar plaatsje onder de bruine beuk gebracht. Ze moet nu in de schaduw liggen. Al te veel felle zon kan een mens op den duur niet verdragen.

Maar — is dit Lientje Lindeman wel? 't Zielige meisje uit de gele auto? 't Bleke stumperdje uit 't ziekenhuis? Ja, bekijk haar maar eens goed! Ze kan er best tegen! Dit meisje heeft een gebruid gezichtje met volle, rode wangen. Haar blote armen, haar handen, alles is stevig en bruin. En tòch is 't Lientje Lindeman. Alleen haar benen! Die willen nog niet mee. Aan die staakbenen kun je haar nog 't beste kennen. Overigens krijgen die benen ook iedere dag hun zonnebad. Ze beginnen al mooi goudbruin te worden. Ook worden ze iedere dag gemasseerd. Dat doet mevrouw Duvnekke met haar stevige verpleegstershanden. Prettig? Nee, prettig voel 't niet. 't Doet af en toe geniepig pijn. Maar als 't nu helpt! Daarvoor heb je wel wat pijn over!

Lientje heeft een gezellig werkje onder handen. Zij en Greetje zijn bezig een grote pop aan te kleden voor een bazaar. Ondergoed, bovengoed, kousjes en sokjes, alles maken ze voor die poppedame.

Mevrouw Duvnekke zit ook in de tuin. Met het volledige theeservies. Telkens kijkt ze naar de achterdeur van haar huis. Ze verwacht iemand. De hele middag al. Waarom komt die

jongen nog niet! De thee is al niet meer lekker, maar dat is haar zwagers eigen schuld. Nu is 't halfzes. En: „Tegen vieren kom ik,” heeft hij geschreven. Mevrouw Duvenekke moppert een beetje in zich zelf. Straks komt tante Guusje en dan is 't Lientjes tijd. En dan moet er weer tot morgen gewacht worden, eer de jonge dokter naar haar benen kan kijken. Wat een vervelende zwager heeft ze toch! Ze haalt resoluut de theepot uit de beurs.

„Ik ga verse zetten,” zegt ze tegen Lientje. „Dan komt hij vast.” Nee maar, daar is hij al! Nu moet die thee nog maar even wachten. Eerst moet hij Lientje Lindeman zien.

„Kom maar mee. Lientje, dit is dokter Duvenekke, je weet wel, oom Hans. Nou, Hans, dit is onze Lientje dan. En nu ga ik thee zetten.”

„Graag met een boterham!” roept oom Hans haar na.

„O, dàcht ik 't niet! Natuurlijk weer honger! Arme jongen toch!”

De dokter en Lientje praten wat. Over de bazaarpop. En over de tuin. Over allerlei. Alleen niet over haar benen. Dat vindt Lientje wel fijn. Dat gezeur over haar benen verveelt haar soms zo. Nu vergeet Lientje helemaal, dat deze vrolijke grappenmaker een heuse dokter is. Ze hebben samen de grootste pret.

En wie komt daar aan, door 't achterhekje? O, dàt is enig! Daar is tante Guusje ook!

Tante Guusje heeft weer eens gerend. Haar krulletjes dansen als goudstraaltjes om haar hoofd. Haar wangen zijn vúúr, haar ogen zoeken Lientje.

Maar bij de rieten ruststoel is ze opeens weer een erg nette, wijze dame. Ze ziet de vreemde meneer zitten. Hij staat op. Nu is 't een stáánde meneer geworden, een lange, jonge man met 'n open, lachend gezicht. Die meneer kijkt haar aan, alsof hij nog nooit een juffertje met rode konen en gouden krulletjes

heeft gezien. Nee, hij weet zeker: zo een als tante Guusje hééft hij ook nog nooit gezien. Zó is er maar één op de hele wereld! Daarom moet hij haar maar aldoor aankijken. Ze is net . . . een wònder. Ja, dat denkt hij. En daarom zegt hij niets.

Maar tante Guusje stelt zich netjes voor.

„Ik ben Guusje van Otten,” zegt ze. En dan doet die verbaasde jonge meneer iets aardigs. Hij zegt: „O, dag, Guusje,” en geeft haar een hand. Vlak daarop bedenkt hij, dat hij heel dom en onbeleefd is geweest. Een meneer mag een juffertje toch maar niet zo bij de naam noemen? En dan nog wel als je geen dómme meneer, maar een knappe dokter bent!

„O, pardon,” zegt de dokter en heus, hij krijgt een kleur, „ik bedoel: juffrouw Van Otten. Neem me niet kwalijk.”

„Helemaal niet, hoor,” zegt tante Guusje heel ernstig. „Ik vind 't altijd best als oude mensen me bij mijn naam noemen. We hebben op kantoor een stokoude chef. Die zegt ook Guusje tegen me.”

Lientje kijkt tante Guusje bewonderend aan. Enig, die grap! En de ogen van de jonge dokter gaan wijd open van verbazing. Denkt . . . denkt dat blonde juffertje, dat hij een stokoude man is? Hij staart tante Guusje aan. Die doet net of ze nergens erg in heeft.

Maar opeens barst Lientje in een klaterend lachen uit. En dan lachen ze alle drie. En de duiven boven in de boom schrikken zó, dat ze verschrikt wegwieken.

„Ik ben Hans Duvенekke,” zegt de dokter, nog lachend.

„En ik Guusje van Otten,” zegt tante Guusje nog eens weer. Daar komt mevrouw Duvенekke terug met verse thee en een stapel boterhammen.

„Waarom lachen jullie zo?” vraagt ze. „Ik goot van schrik 't water náást de theepot, in plaats van erin.”

Lientje vertelt heel opgewonden over de malle grap en dan lachen ze met hun vieren nog eens weer.

„En Lientjes benen?” vraagt mevrouw vol spanning.
„Benen? Heeft dat kind ook benen? Daar heb ik helemaal niet aan gedacht!”

„En ik had 't je zó gevraagd, Hans, in mijn laatste brief.”

„Nou ja,” zegt oom Hans, terwijl hij weer een hap neemt, „ik blijf toch langer dan vandaag. Mij ben je zo gauw niet kwijt. Ik ga ontdekkingsreizen doen hier in de buurt. Maar weet je wat, ik kom na 't eten nog even naar Lientjes benen kijken. Is dat goed?”

Dat vinden tante Guusje en Lientje best. En nu moeten ze vlug naar huis, anders wordt 't eten in de bus steenkoud. Kijk eens, daar komen de trouwe kamerheren van 't prinsesje ook juist aan. Aandachtig ziet dokter Duvenekke toe, hoe voorzichtig ze het meisje opnemen en wegdragen.

„Jullie lijken wel gediplomeerde verplegers,” zegt hij tegen zijn oudste broer. „'t Gaat prachtig.”

„Ja, ja, we kunnen nog wel wat, al hebben we niet gestudeerd!”

's Avonds om acht uur precies buigt dokter Hans zich over Lientjes benen. Nee, nu is hij geen grappenmaker. Nu is hij de ernstige, knappe dokter, die o zo graag helpen en redden wil. Lang en ingespannen is hij met Lientje bezig. Hij onderzoekt haar helemaal. Haar hart, haar longen, haar rug. Zijn jasje hangt over een stoel, zijn witte overhemdsmouwen zijn hoog opgestroopt. Tante Guusje staat ernaast en ziet zwijgend toe. Nu en dan mag ze even helpen. Lientje zegt ook niets. Allebei voelen ze, hoe ontzettend veel er van dit nauwkeurige onderzoek afhangt.

Tante Guusje doet iets wat ze nog nooit heeft gedaan. Ze vouwt haar handen en spreekt tot de Here Jezus: „Here Jezus, help ons alstublieft, laat mijn Lientje weer beter mogen worden.”

Eindelijk richt dokter Hans zich op. Hij is klaar met onderzoeken.

„En?” hijgt tante Guusje.

„Als jullie doet wat ik zeg, kan ze met een paar maanden lopen,” zegt de dokter met vaste stem.

En dan? O, 't is voor tante Guusje te veel geluk. Ze valt neer op de rand van Lientjes bed en snikt 't plotseling uit. Niet van droefheid! O nee! Enkel en alleen van vreugde en verrassing. Verschrikt kijken dokter Hans en Lientje naar haar.

„Ben je zo blij, Guusje?” vraagt de dokter zacht.

„Ja, ja, ik ben zo blij. Ik huil alleen, omdat ik zo blij ben. Kijk er niet naar. O, ik kan er niets aan doen!”

„Welterusten, hoor,” zegt de dokter plotseling en verlaat op zijn tenen de kamer. Verbaasd zien tante en nichtje naar de deur. Is hij heus al weg?

Ze gaan allebei vroeg slapen die avond. Ze zijn moe.

En de volgende ochtend?

Nee maar, de volgende ochtend wordt er al vóór achten een groot boeket donkerrode rozen bezorgd. Voor tante Guusje! Er is een briefje bij. En wat staat daarop? „Voor iedere vreugdetraan een roos”.

Nu weten ze meteen van wie tante Guusje die prachtige bloemen heeft. Ze vinden 't erg aardig van dokter Hans.

Diezelfde dag heeft Hans Duvnekke een lang gesprek met de oude dorpsdokter. Ze komen ook sámen naar Lientjes benen kijken en praten in zulke geleerde woorden, dat Lientje er niets van verstaat. Mevrouw Duvnekke, die erbij staat, begrijpt 't natuurlijk wel. Ze praat af en toe mee. En het resultaat is, dat dokter Duvnekke voorlopig de benen van Lientje Lindeman mag behandelen. Heeft hij daarvoor dan vakantie? O, wat zou dat! Hij doet 't gráág. En hij heeft toch evengoed vakantie? Om te beginnen gaat hij straks een lange fietstocht maken. In de middag van die dag wordt er gebeld. Wanneer je onder de bruine beuk zit, kun je de bel net precies nog horen. Mevrouw Duvnekke legt haar naaiwerk neer en rijst op. Als ze terugkomt, draagt ze een groot pak. Haar hele gezicht straalt boven het bruine papier. „Voor jou, Lientje!”

„Voor mij? Hoe kán dat!”

„Nou, kijk maar eens. 't Heeft een verre reis achter de rug!”

„Amerika? Van oom Piet?”

Met bevende handen worden de touwtjes doorgeknipt, het papier scheurt open en valt op de grond. En dan? Wat komt eruit?

„Ooooooo!” en: „Máár kind!”

Een plastic handtasje, zorgvuldig in zijdepapier gewikkeld. En 't is niet léég. Er zit een manicure-etuitje in, een poederdoosje en zelfs — een lippenstift! „Om te gillen,” zegt Lientje. „Bah, wat een ding!” Maar verder . . . verder . . . Zes geborduurde zakdoekjes, een halskettinkje met hanger, een doos chocoladerepen en dan nog kleine blikjes met ham en visconserven. 't Wordt een winkeltje om Lientje heen. Mevrouw Duvenekke helpt haar bewonderen. O, kijk eens, daar is ook nog een brief. De eerste, die ze van oom Piet krijgt. Ja, er is er nog één gekomen. Direct na 't ongeluk, toen Lientje nog doodziek was. 't Was een onprettige, een harde brief, vol beschuldigingen tegen Lientjes vader. De dokter heeft die brief verbrand. Lientje mócht hem niet lezen. Wat oom Piet nu te schrijven heeft?

„Dear Lientje” staat erboven.

„How do you do? Ben je weer beter? Onze jongste son John is now ook van huis. Hij werkt op een farm in Canada. Aunt Clare en ik zijn alleen achtergebleven. Wil je bij ons komen en onze dochter zijn? 't Bezwaart ons, dat een achternicht voor je moet zorgen. Zolang wij er zijn, hoef je geen vreemde tot last te zijn. Wij hebben het goed; groot huis; auto. Schrijf, wanneer je komt dan maken wij je passage in orde.

Je oom Piet.”

Mevrouw Duvenekke heeft meegelezen. Haar hart bonst van verontwaardiging over zo'n domme, koele brief. Wat zal Lientje ervan zeggen?

Lientje? Lientje zegt helemaal niets! Alleen lopen een paar tranen heel stillletjes over haar wangen.

„Ik kan immers niet gaan,” zegt ze eindelijk hulpeloos, „ik kan toch niet lopen?”

Mevrouw Duvenekke slaat haar arm om Lientjes schouder.
„Zou je willen, liefje? Zou je graag naar Amerika gaan?”

Lientje schokt met haar schouders. Met haar vinger wijst ze een regel in de brief bij. De regel, die mevrouw Duvenekke zo boos heeft gemaakt.

„Ben ik tante Guusje tot last?”

„Kijk me eens aan, Lientje. Geloof je 't zelf?”

„Nee.”

„Vraag 't haar dan straks. Zo meteen komt ze. Vraag 't haar dan meteen.”

Mevrouw Duvenekke kan opeens weer vrolijk zijn. Ze weet wel wat 't antwoord zal worden.

Kijk, daar komt Guusje de tuin al in. Ze heeft een witte jurk aan met veel bont borduursel. En leuke, witte zomerschoentjes. „Precies 'n schoolmeisje,” denkt mevrouw Duvenekke. En Lientje denkt: „Als ik weer lopen kan, wil ik zo'n jurk hebben.”

„Een brief, tante Guusje. Van oom Piet uit Amerika.”

„Een brief? Nou, dat zal wat moois zijn!” Ze wordt donkerrood onder 't lezen. Ze stampvoet.

„Wil hij jou van mij aftroggelen? Dat zal nóóit gebeuren! Ik zal hem wel eens schrijven en goed ook!”

„Er is één regel, die Lientje zich erg aantrok,” zegt mevrouw Duvenekke zachtjes. „Déze.”

„Tot last! Lientje mij tot last! Jawel, meneer weet 't precies! Ze zou hem tot last zijn, omdat hij geen hart heeft.”

Tante Guusje krijgt tranen in de ogen.

„En ik vind 't juist zo vreselijk fijn, dat ik Lientje heb om van te houden.”

Nu is Lientje volkomen gerustgesteld. Nu kan ze ook weer oog hebben voor de cadeautjes. Daar zijn ook Greetje, Klaas en Ietepiet. Lientje gaat uitdeling houden. Eerst allemaal een reep Amerikaanse chocola. Dan: twee zakdoekjes voor mevrouw

Duvenekke, twee voor tante Guusje en twee voor Ietepiet. 't Kettinkje is voor Greetje; die weet niet goed raad met zo'n groot cadeau. En Klaas? Wat moet Klaas nu hebben? Klaas krijgt de blikjes.

„Voor als ik ga kamperen,” zegt hij verrast.

„Jofel, Lien, en bedankt.” Vlug gaat hij ze bij zijn andere schatten bergen.

't Mooie tasje houdt Lientje zelf. Voor als ze weer lopen kan. Ha, daar is dokter Hans. Voor hem is er nog een chocolade-reep over. Dokter Hans gaat vaak naar de stad. Daar wonen oude studievrienden van hem. Hij is met dezelfde bus teruggekomen als tante Guusje. Ook toevallig?

Alleen is hij voorin gegaan en tante Guusje is direct achterom gelopen.

't Is zaterdagavond. Er geurt een grote, verse boeket rozen op Lientjes vensterbank. Tante Guusje zit bij haar. Ze heeft vanmiddag de kamer een beurt gegeven. Nu is 't net, of er feest is. Morgen zondag. Wéér feest. Niet naar de bus hollen, geen warme, stoffige stad om je heen. Mevrouw Duvenekke heeft hen beidjes de hele dag op tuinvisite gevraagd. Vanwege 't mooie weér.

Daar fluit iemand op de weg. 't Sein van dokter Hans. Hij komt iedere avond om Lientje gymnastiek te laten doen met haar rug en haar benen. Op, neer, op, neer; buig, strek, buig, strek.

Tante Guusje laat hem binnen. Meteen gooit de dokter zijn jasje erbij uit. De gymnastiek begint.

„Moe? Dan rusten we even en drinken een kopje thee.” Daarna weer verder. „Buig, strek! Buig, strek!” Dokter Hans zingt er zachtjes bij. „Alweer moe? Kùn je niet meer? Dan houden we ermee op. Voor vandaag is 't genoeg geweest. Heeft oom Piet zijn brief al?”

Ja, Lientje heeft hem een vliegbrief geschreven. 't Is toch nog een aardige brief geworden. Maar bij hem komen wonen, nee, dat kan Lientje niet. Ze houdt veel te veel van tante Guusje. Tante Guusje heeft ook een half kantje van de brief volgeschreven. Zij heeft oom Piet ook nog eens duidelijk gemaakt, waarom Lientje nooit naar Amerika kan gaan. „Omdat ik veel te veel van haar houd.” Oom Piet zal 't nu wel begrijpen.

Dokter Hans staat op om weg te gaan. Maar wat zegt die dokter Hans daar opeens? Hoort Lientje wel goed?

„Guusje,” zegt hij, „ik kom je morgenochtend halen om mee naar de kerk te gaan. Eerst haal ik met mijn broer Lientje. En dan kom ik terug om jou te halen.”

Lientje ziet van de een naar de ander. Is 't niet erg vreemd?

Wat zal tante Guusje hierop zeggen? Tante Guusje houdt er niet erg van om gecommandeerd te worden.

Guusje staat heel stil en tuurt het raam uit. Ze heeft denkrimpeltjes boven haar neus. Wat is 't stil in de feestelijke kamer. Oom Hans beweegt zich ook niet. Hij kijkt naar tante Guusje en wacht.

Eindelijk is tante Guusjes klaar met denken. Ze schudt haar krullen, haar ogen glanzen zacht en mooi.

„Goed,” zegt ze tegen de dokter. „Alleen, ik ben vreselijk dom. Ik weet absoluut niet hoe ik doen moet in een kerk!”

Daar moet dokter Hans om lachen. „Je hebt mij toch bij je?” zegt hij.

„Maar 't zal voor 't eerst van mijn leven zijn.”

„Nou, dan wordt 't tijd, dat ik erbij kom om je erheen te brengen. Dus afgesproken?”

„Goed.”

„Ook gráág?”

„Ja, óók graag, Hans.”

Nu gaat dokter Hans heus weg, al heeft hij er niet veel zin in. Tante Guusje zingt die avond voortdurend. En Lientje zingt

zachtjes mee. Buiten, in de hoge bomen, heffen de merels hun avondzang aan. Ze draaien hun kopjes naar de scheidende zon en jubelen 't uit. De geuren van bloemen en bomen waaien de kamer binnen. 't Lijkt of de hele wereld zingt in geuren en klanken. Tante Guusje en Lientje verstaan duidelijk de woorden van het lied. „Geluk, geluk voor Lientje Lindeman! En — geluk voor tante Guusje!”

Zondagmorgen om halftien beginnen de kerkklokken te luiden. Hoog in de lucht is 't klokgelui; hoog in de lucht en toch komt 't tot aan, tot in de mensenharten.

„Kom! Kom!” roepen de klokken. „Er is kerk! God roept je om naar de kerk te gaan! Kom! Kom! Verzuim het niet! Verzuim het niet.”

Tante Guusje en Lientje luisteren even naar de bronzen klokkestemmen. Ze hebben nog nooit gehoord, dat 't zó mooi klinkt.

Daar zijn meneer Duvenekke en dokter Hans. Zo maar in hun overhemd. Ze komen hun vrachtje halen. 't Is een strálende zondagmorgen... maar ook een wàrme zondagmorgen. De hemel is al zo blauw, dat 't niet blauwer kan. Er is niet het allerkleinste vlokje van een wolk te zien.

„Je wordt zwaar, prinsesje,” schertst meneer Duvenekke. „Binnenkort moeten we met vier man komen in plaats van met twee.”

„Moet ook,” zegt dokter Hans. „Je zult nog wel méér beleven over een poosje. Maar zeg, voel je hoe de zon steekt? Wat zei de radio?”

„Niet gehoord vanmorgen. Als je dagenlang buiten bivakkeert, vergeet je dat ding.”

Ze zijn weer in de tovertuin. Prachtig is nu de bruine beuk. De duiven klapwieken weer bij hun nest. Zeker gaan ze voor de tweede maal broeden. 't Grote perk leeft van bijengegons.

Een koninginnepage zweeft om een lichtblauwe ridderspoor. Een koolwitje rust even uit op de onderlip van een donkerpaarse monnikskap. En op al die bloemen en dieren valt oogverblindend de zondagmorgenzon. Maar de mensen kruipen vandaag bij voorkeur in de schaduw. 't Moet wel. Zo'n zon houd je niet uit.

Lientje ligt op haar oude plekje. De vier grote mensen gaan naar de kerk; Greetje, Klaas en Ietepiet blijven bij Lientje thuis. „Op je passen,” bromt Klaas.

Dokter Hans en tante Guusje komen nog even bij de kinderen kijken. Greetje en Lien zien haar vol bewondering aan.

„O, tante Guusje! Wat ben je nou mooi!”

Tante Guusje krijgt er een kleur van. Maar ze is ook werkelijk mooi aangekleed, in een dun, lichtgrijs mantelpak en op haar blonde krullen een grote witte strohoed.

„O, tante Guusje, dat heb ik nog nooit van je gezien! Is dat om de kerk?”

„Omdat 't zondag is, Lien. Dáág!”

Ze lopen vlug weg; 't is meer dan tijd. Eigenlijk moest op zo'n warme dag niemand behoeven te hollen. Ze laten zelfs het tuinhok openstaan, zo'n haast hebben ze. Greetje gaat 't sluiten, anders komen er honden in de tuin. En wat ziet ze? In dat stille achterlaantje haalt oom Hans eventjes Guusjes arm door de zijne. Eventjes maar. Vijf stappen. Dan lopen ze weer los. Met glinsterende ogen gaat Greetje naar Lientjes ruststoel terug. Ze weet wat! O, ze weet iets heel moois!

Greetje en Lientje fluisteren samen. Nu glinsteren Lientjes ogen ook. „Is 't echt? Zou 't echt waar zijn?”

Greetje knikt hevig. „Ja, ja, 't is echt. Ik zag 't toch zèlf?”

Nu hebben de twee vriendinnen samen een geheimpje.

„Wat hebben jullie toch,” bromt Klaas. „Dat zit maar te smoezen en te grinniken.”

„O, helemaal niks wat jou aangaat!”

„Flauwe meiden! Ik vind 't toch wel uit. Wacht maar!”
Maar Greetje legt ondeugend de wijsvinger op haar lippen en Lientje doet hetzelfde. Zij zullen niets verklappen. Zij kunnen best een geheim bewaren! Er komt feest binnenkort, dat zul je zien!
Klaas wendt zich verontwaardigd af. Wat kan 't hem ten slotte schelen! Laat die meiden maar!

* * *

Nu gaan de samenzweerdere plaatjes kijken in de boeken, die Klaas aan Lientje heeft geleend. Klaas is een echte natuurvriend. Hij heeft een plank vol alleen met boeken over dieren en planten. Zelf probeert hij zijn snoektuig te repareren. De laatste keer is een grote, sterke kanjer ermee vandoor gegaan. Snoeken hebben veel kracht. Deze had bijna de hele Klaas in 't water getrokken.

Ietepietje heeft haar poppen naar buiten gebracht. Ze maakt de wagen in orde en stouwt er zoveel mogelijk kinderen in. Of die kinderen lekker liggen? 't Lijken wel sardines in een blikje. Maar Ietepietje rijdt er trots de tuin mee rond. Bruintje Beer mag boven op de kap zitten. 't Is moeilijk, om dáár je evenwicht te bewaren!

Een torenklok slaat elf. Bijna komen de kerkgangere thuis. Dan zal 't heel wat drukker worden in de tuin. Maar wat is dat? Schijnt de zon minder fel? De warmte neemt nog toe en 't felle zonlicht trekt weg. Vreemd is dat. Klaas gaat eens op inspectie uit.

„Er komt onweer,” zegt hij. „Er komt een reuze onweer.”

„Onweer? O, Lien!”

„O, Lien!” bauwt Klaas zijn zusje na. „Net wat voor zulke meiden! Nou al bang voor onweer. En 't is er nog niet eens. 't Komt misschien helemaal niet.”

„'t Komt wèl. Je zei 't zelf. Je bent een opschepper!”

„'t Kan toch wegtrekken. Dan krijgen we 't niet. Ha-ha, die zit! Eén-null!”

Dat was Klaas z'n wraak over het geheim. Hij gaat weer aan zijn snoektuig. Greetje en Lientje proberen verder te lezen, maar de eigenlijke rust is verdwenen. Zou 't onweer wegtrekken? Was 't maar zo. 't Onweer komt nader. En niet eens zo erg langzaam. Er ruist een windstoot door de machtige beukekruin. Dorre twijgjes ritselen omlaag. 't Dondert in de verte. 't Weerlicht ook. Er komt onweer, zo zeker als iets. Waren nú de grote mensen maar thuis. Want Lientje . . . o, Lientje kan immers niet lopen! De anderen kunnen in huis een schuilplaatsje zoeken. Maar — Lientje niet! Hoe moet 't met Lientje gaan als er onweer komt en ze ligt onder de hoogste boom van heel de buurt? O, o, Lientje kan niet wegkomen!

Greetje krijgt 't heet van inspanning. Ze wil iets bedenken, ze kijkt om zich heen en overweegt Lientjes kansen. Ginds, in de verste tuinhoek, staat 't priedeltje. 't Is klein en open. Maar 't is toch beter dan onder de boom. Och, Lientje kan er immers niet komen!

Waren de grote mensen toch maar thuis! Greetje kijkt verlangend uit over de achterweg. Dan vóór het huis op de laan. De buurhuizen zien er levenloos uit; die mensen zijn zeker ook weg. Wel bespeurt ze hier veel duidelijker dan in de volbegroeide tuin, dat de lucht angstwekkend donker is. Boosaardig uitziende wolken schuiven nader als een machtig gordijn, dat geen sterveling kan tegenhouden. En in de randen van 't gordijn flitst onophoudelijk het licht. Een ratelende donderslag jaagt Greetje hals-over-kop de tuin weer in.

„Ietepiet en Klaas, jullie in huis,” commandeert ze als een zorgzaam moedertje. „Hoor, Ietje, 't onweert. Ga in huis. Toe nou, Klaas, neem haar mee naar binnen.”

„En jij dan?” vraagt Klaas.

„Ik blijf bij Lientje.”

„Onder de boom?”

„Ja, vanzelf, onder de boom.”

„Nou, dan blijf ik ook.”

Wanneer Klaas dat zo zegt, is er niets aan te veranderen, dat weet iedereen.

„Ietje,” smeekt Greet, „ga jij dan tenminste naar binnen. Toe, puk, de popjes worden ziek.”

„Nietes,” zegt Ietje koppig. „Ietje blijft bij jou.”

Weer een lichtstraal en weer 'n slag, feller dan zoëven. Klaas heeft geteld tussen het licht en de donder.

„'t Is dichterbij gekomen,” zegt hij somber.

Opeens beginnen ze samen aan Lientjes stoel te rukken.

Samen krijgen ze Lientjes stoel in de goede richting. De poten trekken een diep spoor door 't grind. Onder de beuk is hij al vandaan. Even rusten, hoor. 't Zweet breekt de sjouwers uit, maar er is haast bij. Ai, daar licht 't weer! Een knetterende slag breekt zich baan.

„Vooruit dan, Klaas!” huilt Greetje bijna.

„Ja, jô, ik doe 't immers al.”

Lientje ligt heel stil en laat met zich sjouwen. Ze weet, dat 't gevaarlijk is om met zwaar onweer onder een hoge boom te zijn. Maar ze denkt niet, dat 't Klaas en Greetje lukken zal, haar de hele tuin door te krijgen. Vreselijk toch, als je zulke benen hebt!

Ietepiet heeft haar poppen al lang vergeten. Ze duwt met haar dikke pootjes tegen 't voeteneind. Eens valt ze, maar ze krabbelt onmiddellijk weer op zonder huilen en duwt verder. 't Is net, of een mug een rotsblok verhuizen moet.

Weer flitst een blauwachtig licht door de tuin. Onmiddellijk daarop knettert een slag. Van schrik laten Klaas en Greetje de stoel los. „Ingeslagen,” broemt Klaas schor. En dan breekt opeens een regenbui los. 't Zijn geen droppels, 't zijn stralen, strómen water, die naar beneden gutsen. Met de regenstromen

mee zoeken harde hagelstenen hun weg naar de aarde. 't Is een andere wereld geworden. Een griezelige, een gevaarlijke wereld. „Ooo, Lien!” snikt Greetje opeens. Ze zijn niet meer zó héél ver van 't prieeltje. In 't prieeltje is veiligheid. Als . . . Als ze er maar komen konden.

„Ga toch, gaan jullie toch,” zegt Lientje. „Nou worden we allemaal nat. Toe nou, laat mij hier liggen.”

„Nee,” huilt Greetje. En Klaas broemt: „Je bent zeker gek geworden.”

Even plotseling als de regen begonnen is, houdt hij op. Onheilspellend stil is 't in de natuur. En onheilspellend heet. Als een zware vracht drukt de hitte op alles en allen. Eén — twee seconden is 't zo luisterend stil. Dan licht 't opeens met blauwe flikkerschijn en weer volgt de donder direct op 't licht. Tegelijkertijd davert ook weer de regen omlaag. Nu weten de kinderen niet meer wat ze doen. Een geest van verschrikking grijpt hen aan. Ze redeneren niet meer, de verschrikking en de drang naar behoud regeren hen. Lientje slaat haar benen over de rand van haar stoel, haar voeten raken de grond. 't Dringt niet tot haar door, dat ze dit een uur geleden nog niet kon.

„Hou me vast allebei,” commandeert ze met schelle stem.

Greet en Klaas schieten toe, houden haar vast. En dan — lóópt Lientje! Ja zeker, Lientje loopt! Begeleid door onweer en hagel en windgesuis loopt Lientje Lindeman naar het tuinhuisje. Met stijve benen, erg raar. Maar — ze komt er. Is hier een stoel? Ja, stoelen zijn er genoeg! Bevend van spanning gaat ze zitten en barst in huilen uit. Ja, daarvoor hebben Klaas en Greetje nu geen tijd. Ze hollen terug naar de ligstoel en slepen de kussens en 't matrasje naar binnen. Dan haalt Klaas nog de poppewagen. Die is een soort van zwembassin geworden, maar Ietje geeft er niets om. Ze moet Lientje troosten. Ze streelt Lientjes arm en vraagt: „Dee 't zo'n au? Zal Ietje kusje op geven?”

Ten slotte zitten ze met hun vieren dicht opeen en laten 't onweer verder woeden. De regen slaat fiks naar binnen. Boven hun hoofden is echter een dak. En dat is al heel wat. Lientje is nu weer kalm. Ze houdt haar ene arm om Ietepiet geslagen. Bij ieder lichten verstopt 't kleine ding haar hoofdje in Lientjes jurk. 't Lijkt hun toe, dat ze uren van angst hebben beleefd. Toch zijn 't slechts enkele minuten. Houdt dat onweer nu nóóit op?

Maar dan! O, dat is heerlijk! Daar zijn snelle, hòllende voetstappen op 't tuingrind. Daar zijn dokter Hans en tante Guusje. Ze roepen, ongerust. „Waar zijn jullie, kinderen?” De kinderen? O, ze kunnen 't wel uitgillen opeens.

„Hier! Hier! In 't tuinhuisje!”

Och! Tante Guusjes mooie hoed is 'n slap vod geworden. Haar lichte mantelpak zit vol donkere vlekken en 't water loopt uit haar krullen. Met dokter Hans is 't niet veel beter. Er hangt zelfs een brutale regendroppele zo maar aan zijn neus. Ze hijgen. Nee maar, wat moeten die gelopen hebben! Dat alles gaat wel weer over. De kinderen zijn gezond. Dat is de hoofdzaak. „O, wat heb ik gehold!” roept tante Guusje. Maar ze houdt plotseling op. Wat hebben die kinderen! Waar staart dokter Hans zo naar?

Naar Lientje! Naar Lientjes benen! Nu kijkt hij ook naar de zwaar verregende, rieten stoel, die nog op 't tuinpad staat. Nu merkt ook tante Guusje het wonder, dat er gebeurd is.

„Lientje!” krijst ze, „hoe . . . hoe . . . hoe . . .!”

„Ze heeft gelopen!” schreeuwen Klaas en Greet. En Lientje zelf zegt zacht: „Ik heb gelopen; ik kòn 't; toen de hagel begon, kòn ik 't opeens.”

„Maar wij hielden haar vast!” schreeuwt Klaas. „Wij hielden haar vast, hè Greet?”

„Ja,” vertelt Greetje iets kalmer, „ze liep met stijve benen, hè Lien? 't Moest, van 't onweer. En toen kon ze 't.”

Daar zijn ook vader en moeder Duvenekke. Toen ze Hans en Guusje zagen hollen, hebben zij 't iets kalmer gedaan. Ze zijn ook heel wat jaartjes ouder dan die jonge mensen.

„Wat is hier gebeurd?” roepen ze verbaasd. En met plechtige stem zegt dokter Hans: „Er is een wonder gebeurd. Lientje heeft gelopen.”

„Wat een gezegend onweer,” vindt meneer Duvenekke.

Ja, dat vinden ze ten slotte allemaal. Ze kunnen hun geluk niet op.

Moeten ze nu 't verdere van de morgen in dat tuinhuisje blijven? De regen is aan 't verminderen. Meneer Duvenekke kijkt verlangend naar het huis.

„Koffie! O, koffie!” roept hij. „Wie gaat ermee naar binnen?” O, allemaal! Wat graag! Maar hoe moet 't nu met Lientje? Zou ze wéér kunnen lopen? Nee, hoor, geen sprake van. Oom Hans pakt haar op met zijn sterke armen en draagt haar de tuinkamer binnen. Hij is opeens weer de dokter.

„Straks moet je nog een paar stapjes doen,” zegt hij, „maar nu eerst uitrusten op de divan. Strek je benen flink uit. Zo goed, meisje?”

„Ja, dokter.” En wat zegt dokter Hans?

„Wat vind je, Guusje, kan ze niet beter óóm Hans zeggen?” Tante Guusje vindt 't zeker een mooie grap. Ze lacht helder op.

„Mij best,” zegt ze, „wat mij betreft zegt ze „opa”.”

„Flauw, hoor! Lientje, je weet 't dus: voortaan heet ik óóm Hans. Tante Guusje vindt 't goed.”

„Ja, dokter... óóm Hans.” Maar Klaas schreeuwt natuurlijk: „Zeg toch opa Hans, meid!”

Daar moeten ze allen om lachen. En dan kijken meneer en mevrouw Duvenekke elkaar aan en lachen nog eens weer. Net, of ze samen een geheimje hebben.

Na de koffie: droge kleren. De zondagse kleren zijn tot op de

draad verregend. Niemand maakt zich er naar om. Er is immers zo'n groot en blij wonder geschied. Lientje Lindeman heeft haar eerste stappen gedaan. Ze lachen nu allemaal, omdat ze zo blij zijn. Maar ze weten toch heel goed, dat 't ook een ernstig wonder is en Wie ze ervoor danken moeten.

„'t Is bijna net als vroeger, hè, toen de Here Jezus er was,” zegt Greetje zacht. En vader Duvenekke zegt: „Hij is er nu nog, lieve mensen; 't wonder kòmt van Hèm, dat is zeker.”

Die avond laat, wanneer Lientje veilig en goed in haar eigen bed ligt, moet ze hier weer aan denken. De Here Jezus, de Goede Herder! Ze kan bijna weer lopen en dat is een geschenk van Hèm. Maar — als ze nu weer op eigen benen kan lopen en staan . . . behoeft Hij haar dan niet meer te dragen? Laat Hij haar dan alléén verder gaan door 't leven?

„Nee,” voelt Lientje, „dat is onmogelijk; ik wil bij Hem blijven, hoor.” Ze vouwt haar handen en vraagt: „Lieve Herder, laat me alstublieft toch Uw lammetje blijven! En wilt U ook maken, dat ik nog wat méér van U te weten kom?”

Er wordt hard gewerkt de volgende dagen. Door oom Hans en Lientje allebei. Want het is wel zó, dat de Here het wonder dóet. Maar Hij wil toch, dat de mensen Hem helpen bij de verdere uitvoering van het werk. 's Avonds, tussen oom Hans en tante Guusje, mag Lientje een paar stappen lopen. Iedere avond een stapje méér. Denk eens: na een wéék kan ze al in de andere kamer komen. Nieuwsgierig kijkt ze door 't raam. Is dat de tuin van mevrouw Blom? Wat een kale vlakte! Nee, hoor, de sprookjestuin is heel wat mooier! Mevrouw Blom heeft al eens gevraagd, wat er toch aan de hand is boven haar hoofd. En wat die jonge man elke avond in haar huis doet. Toen heeft tante Guusje het hele geval aan de oude dame uitgelegd. En werkelijk, haar gezicht is stükken zachter gaan staan. „Een wonder van God,” heeft ze gezegd. En tante Guusje heeft vol overtuiging geantwoord, dat 't dat zéker is.

Ondertussen gaat de hele vakantie van dokter Hans er mee heen. Zijn broer en schoonzuster beklagen hem daarom. 't Lastige is, dat hij niet weet, of ze 't menen, of niet. Hij had naar Tirol gewild. Hoge bergen beklimmen en diepe, blauwe meren zien.

„Arme jongen, ik vind 't toch zo erg voor je,” zegt mevrouw Duvenekke. Oom Hans stuift op.

„Erg? Helemaal niet erg! Dit is veel interessanter. En bovendien is 't mijn werk.”

Ook tante Guusje beschuldigt zich zelf ervan, dat ze zijn vakantie bedorven heeft.

„Tirol,” zegt ze, „ik vind 't toch zo jàmmer voor je.”

„Zeur toch niet! In Tirol kom ik ook nog wel eens een keer. Wie weet, volgend jaar. Als er dan tenminste niet weer zo'n paar benen op mijn weg komt. En — dan heb ik misschien wel prettig gezelschap!”

„Had je dat nú niet?”

„Nee, ik zou alleen zijn gegaan; dat is heus niet zo gezellig.”

„En met wie ga je dan 't volgend jaar?”

„Met . . . , nee, dat vertel ik niet. Daar heb je niets mee nodig, nieuwsgierig Aagje. Tenminste nòg niet. Later zal ik 't je eerlijk vertellen.”

„Ook aan mij, oom Hans?”

„Ook aan jou. Kom, prinses, gaan we nog een stapje lopen?” Ze wandelen hun rondje. Ze wagen zich zelfs op het bovenportaal en 't gaat alweer iets beter dan de vorige avond. Iedere keer gaat 't beter. En dat is heel goed, want allen zien vol spanning uit naar Lientjes verjaardag. Zaterdag over een week zal dat zijn. Lientje denkt zelf ook veel aan die dag. En dit is vreemd: ze denkt eraan op twee manieren. 't Zal haar eerste verjaardag zijn zonder vader en moeder. Verleden jaar waren ze nog alle drie bij elkaar. Lientje weet nog precies, hoe 't toen was. Dat zal ze zeker nooit vergeten. Overdag hadden vader

en moeder haast geen tijd, 't was zo druk in de zaak. Lientje was zelf trouwens naar school, 's morgens en 's middags. Maar 's avonds was 't toch gezellig. Met bloemen en een grote taart. Dat zal nu nooit weer zijn. Nooit weer. Soms denkt Lientje: als moeder nu eens binnenkwam. Als ze me hier zag liggen. Als we samen praten konden. Als ze nog eens de armen om me heen sloeg!

Zulke gedachten maken Lientje bedroefd; ze doen haar stille-tjes schreien, als er niemand bij is.

En toch — wanneer ze dan weer denkt aan al de mensen, die nú lief en hartelijk voor haar zijn dan gaat het ergste, het bitterste van de droefheid vanzelf over.

Hoe zou het zijn op haar verjaardag? Iedereen doet even geheimzinnig.

In 't begin van de week schrijft mevrouw Duvenekke een briefje aan haar vriendin:

„Heb je nog een vrije dag tegoed? Kom je aanstaande zaterdag Lientjes verjaardag vieren? Waarschijnlijk is er nog een verrassing. Bij goed weer zal 't een tuinfeest zijn. Kom vooral!” Greetje moet de brief posten en daarna heeft moeder Duvenekke nog veel meer dingen te doen voor die bewuste zaterdag. Wie 't ook druk heeft, is tante Guusje. Ze komt iedere dag met een latere bus, omdat ze nog een paar boodschappen te doen had. Vaak heeft oom Hans ook boodschappen te doen in de stad en dan komen ze samen terug. Greetje loert altijd, of zij ze weer gearmd ziet lopen, maar dat gebeurt niet weer. Zeker is 't die zondagochtend maar zo een grapje geweest. Nogal flauw voor zo'n knappe dokter, vindt Greetje. En Lien is dat volkomen met haar eens.

* * *

Na dat zondagmorgen-onweer zijn ze nog veel dikkere vriendinnen geworden dan tevoren. Natuurlijk plaagt Klaas hen om

die vriendschap. „Je moet in mekaars poëziealbums schrijven,” smaalt hij, „en er plaatjes bij plakken. Ik weet wel rijmwoorden voor de versjes. Hoor maar:

Lientje — machientje.
Greetje — vergeet je.
Vriendschap — karnemelkse pap.”

„Hou je mond!” gilt Greet.

Maar Lientje rijmt handig verder:

„Klaasje Snoek,
Je verstand is zoek.
Klaas Verdriet
Praat zo niet.”

Ietje heeft heel goed geluisterd. Rijmen? Wel, dat kan zij ook. Luister maar. „Ietepiet, Ietepiet,” zegt ze en danst erbij in 't rond. En dan lachen ze alle drie en vergeten verder ruzie te maken.

Eindelijk, eindelijk, zaterdagmorgen. Zeven uur. Tijd voor tante Guusje om op te staan. Maar . . . er loopt vandaag geen wekker af. Tante Guusje draait zich nog eens rustig om. Ze heeft een halve vrije dag genomen ter ere van Lientje. Eerst om acht uur staat ze op. Zachtjes maakt ze de thee in orde en komt dan met een groot boeket rozen de jarige feliciteren. Er vallen een paar tranen, omdat ze allebei opeens zo sterk aan Lientjes gemis moeten denken. Maar dan móet de zon weer schijnen, een echt blijde verjaarszon. Tante Guusje komt met haar cadeautjes voor de dag.

Nee maar! Kijk toch eens! Een beeldige, witte jurk, die bezaaid is met kleine, bonte boeketjes. Een paar witte sokjes en . . . 'n paar beige schoentjes van heel zacht leer. Een volledige feestuitrusting voor haar pleegdochter. En ze heeft 't zo

gemakkelijk geheim kunnen houden en verstoppen! Lientje was immers bijna altijd in de tuin van Duvenekke!

Opstaan? Nee, daar moet eerst oom Hans zijn toestemming voor geven. Straks komt hij wel. Daar is hij zelfs al. Ook al bloemen. Zo iets kan werkelijk alleen oom Hans bedenken! Daar komt hij me aansjouwen met twaalf grote, gouden zonnebloemen!

„Je levenszon, die weer heel helder schijnen gaat,” zegt hij. „Alsjeblieft, prinses. En wil de prinses ook nog dit boek van haar dienaar aannemen?”

„Van mijn lijfarts,” verbetert Lientje, zo deftig als een oude gravin. Maar dan kijkt ze als een heel gewoon, nieuwsgierig mensenkind in het boek en roept: „O!”

Want dit is nu wat ze zo graag wil lezen: de levensgeschiedenis van een honingbij.

„Hans, ze was vanmorgen vroeg al rebels. Ze wil opstaan,” zegt tante Guusje.

„Nee, o nee, prinses! Moet u horen, prinses!”

Met hun drieën steken ze de hoofden bij elkaar. Oom Hans fluistert iets.

„O, oom Hans, echt waar? Zou ik dat kunnen? Mag ik van u?”

„Je kunt 't, prinses. Mits je je mooie jurk aanhebt. Maar — tot zolang rustig blijven liggen, hoor.”

Nu is 't voor Lientje niet meer moeilijk om haar gemak te houden. Jammer, dat dokter Hans alweer weg moet! 't Kan niet anders. Hij heeft 'n paar gewichtige boodschappen te doen. En een nog gewichtiger bespreking te voeren. Tot vanmiddag dus, halfdrie. Hij rent het huis uit. Even later fietst hij weg als een razende, op de fiets van zijn broer.

Maar iedereen heeft 't zo vreselijk druk vandaag. Greetje en Ietepiet willen zelf hun cadeautjes inpakken. Van Greetje is

't een rode haarstrik, van Klaas een schetsboek en van Ietepiet een dikke plak melkchocola. Ze geven precies wat ze zelf ook graag zouden hebben. Moeder Duvenekke springt halverwege de zaterdagmorgen op haar fiets en blijft bijna een uur weg. Er wordt een grote doos bezorgd vol fijne spullen van een banketbakker. Dan, tegen twaalf, nog een grote bos witte en roze rozen. En is dat niet raar? Daarop staat niet de naam van de jarige Lientje, maar die van tante Guusje. Dat is natuurlijk een vergissing.

Mevrouw Duvenekke kijkt en kijkt naar de bloemen en het kaartje. En zet ze dan in fris water op een koele plaats. Ze begrijpt 't niet recht.

Tegen halfeen komt de zuster, juist als moeder en Greetje bezig zijn de tafel te dekken. Ze zetten meteen een bord erbij. Nú mag de zuster mee éten en straks mag ze mee helpen om de tuin feestelijk in orde te maken. Zelfs het mooie porseleinen servies wordt naar buiten gedragen.

„Zou je dat wel doen?” waarschuwt de zuster.

„Voor vanmiddag is 't mooiste nog niet mooi genoeg,” zegt mevrouw Duvenekke jolig. „Wacht maar eens af. Ik heb verrassingen geroken. En — ik heb een goeie neus, dat wéét je!” Wie stapt daar als een pauw door de tuin? Dat is dokter Hans Duvenekke in zijn zondagse pak.

„'t Mankeert jou ook al,” plaagt de zuster. „Wie trekt er op zaterdagmiddag zijn beste pak al aan!”

„Ik, zuster! Dat doe ik!”

„Jawel, ik merk 't.”

Maar de dokter is alweer verdwenen. Met wijde stappen steekt hij over naar het huis van mevrouw Blom. 't Is werkelijk reusachtig, zoveel als hij voor Lientje overheeft, denkt moeder Duvenekke.

In de tuin wordt alles feestelijk in orde gebracht. Alle handen helpen daaraan mee.

„Wat zingen we, als ze er aankomen?” vraagt meneer Duvenekke.

„Lang zal ze leven natuurlijk,” zegt Klaas.

En dat lijkt niet gek gekozen. Heel stil wachten allen; de bloemen en de grote taart, de cadeautjes, alles wacht mee op 't verschijnen van Lientje Lindeman.

Lientje Lindeman, die voor 't eerst na het ongeluk lopend zal binnenkomen.

Dáár . . . ! Daar zijn ze. Daar stappen ze langzaam en voorzichtig de tuinkamer uit, in de richting van de feesttafel. Lientje in haar verjaarsjurk, op de fijne, nieuwe schoentjes. Ze heeft een kleur van inspanning. Maar 't gaat goed, zo tussen oom Hans en tante Guusje in.

Tante Guusje ziet er ook al zo feestelijk uit in haar witte jurk. En denk daarbij dan eens aan oom Hans in z'n zondage pak. Opeens beeft er een ontroering door de wachtende mensen. Wat is 't mooi en plechtig, die drie zo te zien naderen. Is 't niet, alsof de tuin in een kerk verandert en of je in de vogelzang en 't windgesuis het orgel hoort bruisen? Deze heel gewone zomertuin is een huis geworden van God, die al deze zegen heeft bereid.

„Nou!” broemt Klaas. „Zing dan! Zo meteen zijn ze hier.”

Dan zet meneer Duvenekke in. Maar dát is geen afspraak. 't Is veel móóier dan de afspraak. Hij begint niet: „Lang zal ze leven”. Maar: „Dat 's Heren zegen op u daal”. Onder dat zingen komen de gasten langzaam nader. Dát is me een begroeting met gelukwensen!

Nu moet Lientje eerst gemakkelijk gaan zitten. Niemand kan zich voorstellen, hoe moe je van zo'n wandelingetje kunt worden! De cadeautjes mag de jarige eerst hebben, als ze op adem gekomen is in haar versierde stoel. Aan haar ene kant zit tante Guusje, aan haar andere kant oom Hans. Maar dokter Hans

Duvenekke gaat dadelijk weer opstaan. Wel, wel, hij gaat een redevoering houden!

„Lieve mensen,” zegt hij, „zo ver zijn we dus met onze Lientje gekomen. We zijn er allemaal reuzeblij om. Jullie denkt misschien, dat ik haar heb beter gemaakt, maar dat is niet zo. God heeft 't gedaan en 't komt mij zelf als een wonder voor. Toch heb ik wel iets goeds gedaan in deze vakantie. Ik heb een vrouw gezocht. Ja, lach maar niet, dat deed ik al veel langer. 't Was alleen nooit de echte. Maar nu heb ik de echte gevonden. Guusje, sta eens op dan kan ik je aan mijn familie voorstellen.”

Er wordt gelachen en gefeliciteerd.

„Wel, wel, daarvan hebben we natuurlijk nooit iets gemerkt!” plaagt mevrouw Duvenekke.

„Dan merk je 't nu,” zegt oom Hans, terwijl hij Guusje het feestboekje van witte en roze rozen in de arm legt.

„Gaan jullie nou samen trouwen?” vraagt Klaas nieuwsgierig.

„Juist, mijn jongen, dat is de bedoeling. En nu komt nog mijn andere nieuws. Ik vestig me hier als dokter. En Lientje zetten we in de vensterbank, als levende reclame. Want Lientje blijft natuurlijk bij ons, hè Lien?”

Heel gelukkig knikt ze. Dat haar verjaardag zo'n feest zou worden, wie had dat kunnen denken.

Er ritselt vloeipapier. Ietje vindt de grote mensen zo dom. Die lachen en praten. En vergeten de cadeautjes.

„Hier, Lientje,” zegt ze parmantig, „feliciteer me, dit is voor jou.”

Nu komen alle pakjes te voorschijn. Krijgt ze van oom Hans ook iets? Ja, een echt vrolijk meisjesboek. Daar hoeft Lientje nu niet meer stilletjes om te huilen. Binnen afzienbare tijd zal ze even vrolijk mee kunnen doen. Tante Guusje krijgt ook iets van oom Hans. Een mooie, gouden ring. Die tovert hij maar

zo uit zijn zak te voorschijn. Zelf schuift hij ook een ring aan zijn vinger en kijkt er heel trots naar. Maar dan — als alles uitgepakt is, komt de zuster nog met háár geschenkje voor de dag. Dat mocht niet tussen al die gewone spullen liggen. Daarom heeft ze het hare voor 't laatst bewaard.

Lientjes vingers beven, terwijl ze 't papier er afwikkelt. 't Is langwerpig vierkant, 't is hard. Ze kan wel raden wat 't is. Haar hart ziet 't cadeautje reeds, nog voordat haar ogen het kunnen zien.

Zie je wel, dat ze goéd geraden heeft!

De plaat van de Goede Herder, die Zijn nieuw gevonden lammetje zo zorgvuldig draagt. De plaat uit het ziekenkamertje, nu keurig ingelijst.

„O,” zegt Lientje dankbaar. „Dat vind ik fijn!”

In stille aandacht bekijken allen de mooie plaat. En in die stilte horen ze weer het hoopvolle lied:

„Geluk, geluk, voor Lientje Lindeman!”

Maar nu is er een regeltje bijgekomen. Dàt horen ze ook. Geluk voor Lientje Lindeman!

Omdat de Goede Herder Zijn schaapje heeft opgeraapt, toen het hopeloos en ziek terneerlag.

En omdat Lientje bij Hem horen mag, haar hele leven lang.